HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2009 Cena $ 2.50 JANUARY 2009

Poutní kostel Očišťování Panny Marie v Dubu nad Moravou

Dub nad Moravou se nachází 14 kilometrů jižně od Olomouce. První zmínka o tomto hanáckém městečku je z roku 1141, kdy je osada uváděna jako majetek olomouckého kapitulního kostela, v jehož držení zůstala až do roku 1848. Vznik kostela nelze přesně určit, ale jistě existoval už před rokem 1297, kdy je o něm zmínka v korespondenci papeže Bonifáce VIII. Na místě původního kostela byl kolem roku 1470 postaven nový chrám a o 100 let později přistavěna věž a provedena částečná přestavba. Tento farní kostel, který měl titul Všech svatých, byl vysvěcen roku 1576.

V roce 1727 zde byl umístěn obraz Panny Marie, který původně visel na lípě za obcí, kde se lidé u něho modlili. Milostný obraz Panny Marie Dubské je nevelký dřevoryt, který byl vytvořen lidovým umělcem. Znázorňuje tzv. černou byzantskou Madonu s žehnajícím děťátkem na své levé ruce a s žezlem v pravé ruce. Po stranách barokní korunky jsou umístěny symboly Panny Marie - zářící měsíční a sluneční kotouče. Podle znalců byl obraz vytvořen kolem roku 1725. Pro velkou víru a důvěru v mocnou přímluvu Panny Marie se před obrazem udála četná uzdravení. Jsou zaprotokolována komisí sestavenou olomouckých biskupem, v níž byli i dva lékaři. Protokoly jsou uloženy v archivu města Olomouce. Zvyšující se příliv poutníků si vyžádal výstavbu nového chrámu, který po svém dokončení převzal všechny funkce farního kostela Všech svatých a tím byl v dobách josefínských reformem zachráněn od zrušení.

Poutní chrám dostal titul Očišťování Panny Marie a je cílem poutníku již 250 let až do dnešní doby. Svátek, který se dříve nazýval Očišťování Panny Marie, podle Hromnice, se dnes slaví v katolické církvi 2.února jako svátek Uvedení Páně do chrámu. Připomíná nám událost z evangelia svatého Lukáše (2,22-38), kdy Ježíšova matka Maria přinesla podle židovského zákona svého syna 40. dne po narození do jeruzalémského chrámu, aby jej posvětila jako prvorozeného Bohu. Zde se setkává s prorokyní Annou a spravedlivým Simeonem, který Ježíše nazval „světlem k osvícení národů." Od tohoto Simeonova proroctví o Ježíši - světle pochází zvyk, který se začal šířit od 11.století: v tento den se světily svíčky „hromničky," které se během bouřek zapálené dávaly do oken a měly spolu s modlitbou chránit před přírodními pohromami. Protože je tradičně svátek spojován také s ochotou zasvětit svůj život poslání, které člověk dostává, je dnes v katolické církvi tento svátek slaven také jako Den zasvěceného života, tedy řeholníků a řeholnic.

Chrám byl postaven v letech 1734 - 56 podle plánů architekta Pavla Malnovského ze Slavkova stavitelem Jiřím Kličníkem z Brna. Jedná se o jednolodní stavbu s obdélníkovým půdorysem a půčelím se dvěma věžemi. Kostel má úctyhodné rozměry - délku 60 metrů, šířku 29 metrů, výšku lodi 30 metrů. Věže jsou vysoké 59 metrů a to ještě není jejich původní výška, protože po požáru v roce 1782 byly při opravě o několik metrů sníženy. Svými rozměry patří k největším chrámovým stavbám na Moravě a svou mohutností dominuje celé Hané. Chrámová loď je dvoupatrová a světlo sem dopadá z 36 velkých oken, takže všechno tu vypadá světle, prostorně a vzdušně. Kostel je obestavěn krytým podloubím, které v patře vytváří ochoz s chodbou zpřístupňující kůr a starobylou knihovnu. V chodbě je umístěna křížová cesta. Na kůře se zachovaly vzácné varhany, které patří k několika málo dochovaným barokním nástrojům dokladujícím vysokou úroveň varhanářství v 18. století. Jejich stavitelem byl významný brněnský varhanář Jan Výmola. Pod kněžištěm byla v roce 1840 vybudovaná velká krypta.

Dominantou celkového řešení je průčelí kostela se sochařskou výzdobou. Je zde umístěna socha Neposkvrněného početí Panny Marie, sochy sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava a Ludmily. Nad hlavním vchodem je sousoší sv. Rodiny. Uvnitř kostela jsou čtyři kaple - sv. Anny, Panny Marie lurdské, sv. Josefa a sv. Terezie od Ježíška. Hlavní oltář je zasvěcen očišťování Panny Marie, autorem je Gottfried Fritsch z Tovačova, oltářní obraz je dílem Josefa Sterna z Brna. Po stranách chrámové lodi je osm vedlejších oltářů zasvěcených různým světcům.

V okolí poutního místa je několik sousoší: s. Floriána obklopeného ochránci proti moru a jiným pohromám, sv. Roch, sv. Václav, sv. Rozálie, sv. František Xaverský, sv. Karel Boromejský a sv. Barbora, dále sousoší sv. Jana Nepomuckého s postavami světců, sv. Josefa, Otty, Františka z Pauly, Antonína, Jana z Boha a Otýlie. Socha sv. Josefa je situována při cestě k Olomouci. Socha Anděla strážce je postavena na místě lípy, kde byl kdysi pověšen obraz Panny Marie dubské. Kaplička sv. Markéty je zbudována nad studánkou, jejíž voda, dle zbožné tradice, zázračně uzdravuje.

Milostný obraz Panny Marie Dubské

V roce 1731 vybudovali vedle chrámu tzv. Mariánskou rezidenci, což byla budova sloužící k ubytování výpomocných kněží. Později byla tato stavba spojena s kostelem zdí a dnes slouží jako fara. V dubnu 1784 císař Josef II. zakázal konání poutí a spousta poutních míst a také Dub zaznamenal velký úpadek. V 19. století byly poutě obnoveny a podle dochovaných zpráv se zdejších slavností zúčastňovalo i 20 tisíc věřících. Dubský kostel byl v roce 1860 povýšen na chrám proboštský.

Poutní kostel Panny Marie v Dubu je i dnes cílem mnohých poutníků a turistů. Nádherná barokní výzdoba, kterou k větší cti a chvále Boží vytvořila minulá století, pro ně může být nejen estetickým zážitkem, nýbrž i prostředkem k hledání vnitřního klidu a pokoje, v němž se rodí onen velký okamžik pokorného přijetí Pravdy a Lásky.

Připravil Fr. Dušan Hladík

Foto na titulní straně:
Poutní kostel Očišťování Panny Marie v Dubu nad Moravou

Písmo svaté

Písmo svaté je jako smolinec.
Pro někoho jen kámen,
který odkopne z cesty, aby nezavazel.
Jiný vnímá jeho hodnotu
geologické rarity.
A pro dalšího je zdrojem obrovské síly.

Písmo svaté může být
jen popsaný papír do sběru,
jen pozoruhodná starožitnost po předcích,
nebo zdroj poznání Boží lásky,
která mění život.

Písmo svaté uklidňuje
a osvobozuje od zbytečného strachu,
obav a nejistoty.

Písmo svaté zneklidňuje všude tam,
kde v životě nejednáme, jak máme,
kde si volíme cesty,
které jsou slepými uličkami
nebo dokonce končí v nějaké propasti.
Zneklidňuje nás, abychom po nich nešli dál.

Písmo svaté překvapuje.
Přestože se domníváme,
že je jakžtakž známe,
často ty nejznámější části
s úžasem objevujeme
jako naprosto nové.

Písmo svaté je zlatým dolem.
Jak říká svatý Jan od Kříže,
můžeme v něm kopat nahoru, dolů,
doprava, doleva nebo třeba i „šejdrem"...
A ten, kdo touží po životě s Kristem,
v něm vždy najde
překvapující bohatství pro svůj život,
a také pro životy druhých.

Písmo svaté je plné příběhů života,
ve kterých má své místo nejen velká láska,
ale, i velké utrpení, které k ní patří.
Je plné velké touhy i jejího naplnění.

Tradičními formami
kontaktu s Božím slovem je četba,
vyprávění, rozjímání, modlitba,
ale i vzájemné svědectví o životě s ním.
Dnešní dospívající děti
jsou často schopny přijímat Boží slovo
už jen jako zprostředkovanou zkušenost
svých rodičů, prarodičů či známých.

Nebojme se zvěstovat Boží slovo
novými formami a možnostmi.
A buďme v tom vynalézaví.
V době moderních technologií
a komunikačních možností je vhodné
používat všechny dostupné prostředky
k častému styku se slovem Božím
a jeho aktualizacemi.
A když vypnou proud
nebo dojdou baterie,
nebojme se zahrát si biblický
příběh jako herci,
a tak jej hlouběji prožít.

Vojtěch Cikrle,
Stradivárky – Brno 2007

LITURGICKÁ ČTENÍ

Svátek Křtu Páně - 11.ledna 2009

1. ČTENÍ - Iz 55,1-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojďte k vodě; i když jste bez stříbra, pojďte, zásobte se a jezte, pojďte a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojďte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi. Hle, národům jsem ho ustanovil zákonodárcem, knížetem a vládcem kmenů. Přivoláš národ, který neznáš, a národy, které tě neznaly, přiběhnou k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, kvůli Svatému Izraele, který tě oslavil. Hledejte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať změní své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky, myšlenky vaše, ani vaše chování není podobné mému - praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho. Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 5,1-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda. Jsou tři svědkové: Duch, voda a krev, a ti tři jsou zajedno. Když přijímáme svědectví lidské, tím větší platnost má svědectví Boží. To je totiž svědectví Boží, které Bůh vydal o svém Synu.

EVANGELIUM - Mk 1,6b-11

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jan kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“ V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana v Jordáně pokřtít. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“

2. neděle v mezidobí - 18.ledna 2009

1.ČTENÍ - 1 Sam 3.3b-10.19

Čtení z první knihy Samuelovy.

Samuel spal ve svatyni, kde byla Boží archa. Tu Hospodin zavolal „Samueli!“ On odpověděl: „Tady jsem.“ Běžel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On pravil: „Nevolal jsem tě, vrať se a spi.“ Šel tedy spát. Hospodin zavolal podruhé: „Samueli!“ Samuel vstal, šel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On odpověděl: „Nevolal jsem tě, synu můj; vrať se a spi.“ Samuel totiž neznal Hospodina, protože s mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Hospodin zavolal opět Samuela potřetí. Vstal tedy, šel k Elimu a řekl: „Hle, tady jsem, volal jsi mě. Tu Eli pochopil, že chlapce volal Hospodin. Eli proto řekl Samuelovi „Jdi spát. Bude-li pak volat, řekni: 'Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá.“‘ Samuel tedy šel spát na své místo. Hospodin přišel, zastavil se a volal jako dříve: „Samueli. Samueli!“ A Samuel řekl: „Mluv tvůj služebník poslouchá.“ Samuel rostl a Hospodin byl s ním a nedopustil, aby nějaké jeho slovo přišlo nazmar.

2. ČTENÍ - 1 Kor 6,13c-15a. 17-20

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.

EVANGELIUM - Jan 1,35-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co řká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptá se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabi“ - to přeloženo znamená Mistře - kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtvrté hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdřív nalezl svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ - to přeloženo znamená Kristus - a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něho pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas“ to je v překladu Petr Skála.

3.neděle v mezidobí - 25.ledna 2009

1. ČTENÍ - Jon 3,1-5.10

Čtení z knihy proroka Jonáše.

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive

podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo veliké město před Bohem, tři dna se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno!“ Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žíní, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. ČTENÍ - 1 Kor 7,29-31

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Říkám, bratři, toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

EVANGELIUM - Mk 1,14-20

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obraťte se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítí a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

4.neděle v mezidobí - 1.února 2009

1. ČTENÍ - Dt 18,15-20

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: 'Nemohu už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.' Hospodin mi tehdy řekl: 'Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit v mém jménu, toho poženu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!“

2. ČTENÍ - 1 Kor 7,32-35

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži. To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

EVANGELIUM - Mk 1,21b-28

Slova svatého evangelia podle Marka.

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení - a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

5.neděle v mezidobí - 8.února 2009

1. ČTENÍ - Job 7,1-4.6-7

Čtení z knihy Job.

Job řekl: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi, dny jeho jako dny nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dny jsou rychlejší než tkalcovský člunek, plynou bez naděje. Pamatuj, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neuzří štěstí.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 9,16-19.22-23

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařízeno, plním jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

EVANGELIUM - Mk 1,29-39

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří, i uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.prosince 2008

Politické události

Kongres ODS: Topolánek poraził Béma, Klaus už není čestným předsedou

Přes drtivou porážku ODS v podzimních krajských i senátních volbách a volání po změně se staronovým šéfem stal Mirek Topolánek. Poraził jediného protikandidáta Pavla Béma. Pražský primátor také jako jediný ze stranického vedení vypadl a na pozici prvního místopředsedy ho vystřídal starosta Prahy 13 David Vodrážka. Na 19. kongresu ODS, který se konal od 5. do 7. prosince v Praze, krátce vystoupil i Václav Klaus a vzdal se titulu čestného předsedy strany. Topolánka už před kongresem podpořily téměř všechny krajské organizace, zatímco Bém získal důvěru jen v Praze. První prohra Bémova křídla přišla už v pátek, kdy se nepodařilo prosadit návrh na zkrácení funkčního období předsedy ze dvou let na rok. Ke změně se delegáti nerozhodli ani při volbě místopředsedů. Místopředsedy zůstávají ministr vnitra Ivan Langer, bývalý středočeský hejtman Petr Bendl, ministr práce a sociálních věcí Petr Nečas a ministr zemědělství Petr Gandalovič. Jedinou novou tváří ve vedení je Vodrážka. Topolánek ve svém volebním projevu kritizoval vlastní vládnutí, omlouval se za své chyby a zdůvodňoval, proč byla strana dříve úspěšná: "Náš vítězný étos (v roce 2006) měl totiž dva základní atributy - reformy a boj proti korupci. Reformy jsme nakonec rozmělnili nevyhnutelným koaličním kompromisem a viditelný boj proti korupci nechali na papíře," citovala z jeho projevu MF Dnes. Cestu k novým vítězstvím vidí v návratu k původní politice strany a stejně jako Vodrážka chce zlepšit především prezentaci strany navenek a komunikaci mezi jejími členy. Bém zdůrazňoval nutnost změny a nabízel straně své schopnosti. Delegáty tím ale příliš nepřesvědčil. Po prohře o více než stovku hlasů (284:162) soupeři pogratuloval, zároveň ale zůstal skeptický: "Topolánka si vážím, ale nevěřím, že s ním vyhrajeme příští volby," citovala Béma MF Dnes. V sobotu vystoupil na kongresu prezident a čestný předseda ODS Václav Klaus, který stranu v roce 1991 založil. "Tato politika není tou, se kterou jsem ODS zakládal a dlouhá léta vedl," řekl ve svém čtyřminutovém projevu. Čestného předsednictví se vzdal, aby nestál v cestě "probíhající přeměně ODS ze strany pravicové a občanské ve stranu politického středu a stranu spíše lobbistických zájmů než idejí". Kongres ODS nakonec svým poslancům a senátorům neuložil, jak mají hlasovat o Lisabonské smlouvě. Zároveň ale doporučil, aby smlouvy s USA o protiraketové obraně schválili přednostně. Oba dokumenty má Poslanecká sněmovna na programu schůze 3.února. Premiér Topolánek opět slíbil jednání s koaličními partnery o případných změnách ve vládě.

Delegace Evropského parlamentu se na Hradě postarala o rozruch

Při setkání prezidenta Klause se členy Konference předsedů Evropského parlamentu 6.prosince došlo na Pražském hradě k diplomatické roztržce, ve které šéf frakce evropských zelených Francouz Daniel Cohn-Bendit a irský europoslanec Brian Crowley slovně zaútočili na českého prezidenta kvůli jeho skeptickému postoji k EU a Lisabonské smlouvě. Prezidentská kancelář na nestandardní způsob chování europoslanců reagovala zveřejněním zápisu ze schůzky na www.hrad.cz. Cohn-Bendit předal v úvodu setkání Klausovi malou vlaječku EU, což prezident, který odmítá její vyvěšení na Hradě, vzal jako žert. V zápětí začala diskuse o Lisabonské smlouvě. "Vaše názory na ni mě nezajímají, chci vědět, co uděláte, až ji schválí česká Sněmovna a Senát. Budete respektovat demokratickou vůli zástupců lidu? Budete to muset podepsat," řekl prezidentovi Cohn-Bendit. Posléze se začal zajímat o nedávnou prezidentovu schůzku s irským euroskeptikem Declanem Ganleym. Poukázal na to, jak se může Klaus scházet s člověkem, u nějž není jasné, jak financoval svou kampaň proti Lisabonské smlouvě. Na to Klaus reagoval, že on by si nedovolil spekulovat, z čeho je financována činnost Cohn-Benditovy strany zelených v Evropském parlamentu. Když prezident řekl, že takovým stylem a tónem s ním za šest let na Hradě nikdo nemluvil, a požádal předsedu EP a vedoucího delegace Hanse-Gerta Pötteringa o předání slova dalšímu europoslanci, Pöttering mu nevyhověl: "Ne, my máme času dost. Můj kolega bude pokračovat, protože každý z poslanců se vás bude ptát, na co bude chtít." Ostrá výměna názorů proběhla i s Crowleym, který obvinil Klause, že se při návštěvě Irska dopustil urážky irského lidu. Na to Klaus odpověděl, že největší urážkou vůči irským voličům je nerespektování toho, jak v referendu hlasovali o Lisabonské smlouvě, s níž nesouhlasili. Crowleyho odpověď zněla: "Vy mně nebudete říkat, jaký názor mají Irové. To já jako Ir vím nejlépe." Dánská europoslankyně Hanne Dahl, která nesouhlasí s klimatickou politikou a pojetím tržního hospodářství v EU, se od jednání Cohn-Bendita distancovala a řekla Klausovi, že jej pokládá za statečného prezidenta, který obhajuje svoje názory. Dále sdělila svůj postoj k situaci v EU: "Souhlasím s Vámi, že debata musí v Evropě pokračovat, je potřeba zajistit vysokou účast voličů v nadcházejících volbách do Evropského parlamentu. Je nezbytně nutné, aby v Evropské unii bylo dovoleno nesouhlasit. Je dovoleno nesouhlasit s nějakou směrnicí, ale není dovoleno nesouhlasit se smlouvami. Jsem hrdá na to, že jste nepřijali všechno, co z Bruselu přichází." K Lisabonské smlouvě prezident řekl, že jeho role nastane až po případném schválení smlouvy v parlamentu. O radaru by ČR měla svobodně rozhodnout a sama zvolit to, co považuje za relevantní. Pokud jde o finanční krizi a klimatický balíček, vláda bude podle Klause na straně racionálního postupu. Antidiskriminační zákon, který je nyní v parlamentu, Klaus kritizoval, ale řekl, že jeho přijetí ovlivnit nemůže. "Musím říci, že takový ton a styl jednání s hlavou našeho státu v těchto prostorách nezazněl po desetiletí. Prezident republiky se nenechal vyprovokovat a myslím velmi klidně a věcně s evropskými poslanci diskutoval, objasňoval jim svoje stanoviska, odpovídal na jejich dotazy," sdělil vedoucí prezidentské kanceláře Jiří Weigl.

Podle Weigla pojal Cohn-Bendit, který o českém prezidentovi prohlásil, že se choval jako paranoik, který nechce odpovídat a diskutovat, jednání jako velkou provokaci. Pöttering naopak ČTK řekl, že schůzka na Hradě se odehrála poměrně standardně a že se účastníci rozešli s tím, že je nutné během českého předsednictví spolupracovat.

NATO podpořilo stavbu radaru v Brdech

"Jelikož všechny aliancí rozpracované alternativy zahrnují plánované umístění prostředků protiraketové obrany USA v Evropě, považujeme podpis dohod České republiky a Polské republiky s USA týkajících se těchto prostředků za důležitý krok," uvádí se v komuniké, které 3. prosince přijali ministři zahraničí členských států NATO na závěr dvoudenního jednání v Bruselu. Ministr zahraničí Karel Schwarzenberg považuje toto rozhodnutí za velmi zásadní posun. Znamená totiž, že americká protiraketová základna, která má vzniknout v Brdech, by mohla být začleněna do protiraketové architektury Severoatlantické aliance. Možnosti, jak do ní americký protiraketový systém začlenit, nyní projednávají experti. Další rozhodnutí padnou na summitu NATO v dubnu příštího roku. Součástí bruselského komuniké je také pasáž o nutnosti spolupráce s Ruskem v oblasti protiraketové obrany, proto má aliance zájem v nejbližších dnech obnovit dialog s Moskvou. Český velvyslanec při NATO Štefan Füle to komentoval těmito slovy: "Konkrétně má ta pasáž ohledně Ruska odrážet dvě věci. Jednak fakt, že panuje naprostá shoda všech spojenců v tom, že má smysl, aby se Rusko do projektu protiraketové obrany NATO zapojilo a aby se využilo to, co může do projektu Rusko přinést. Za druhé to má odrážet indikace ze strany Ruska, které má zájem, aby spolupráce v protiraketové obraně bojiště běžela i nadále. A spolupráce v této oblasti je jakýmsi mostem mezi aliančními a ruskými schopnostmi." K tomu, aby mohl být radar v Brdech umístěn, je nutná ratifikace návrhu parlamentem, což v Česku představuje jednu z největších překážek, protože levicové strany jsou výrazně proti. Dalším problémem by podle Schwarzenberga mohla být i ekonomická krize.

Ze Slovenska

Na Slovensku se stály fronty na balíčky s euromincemi

Na Slovensku se objevil první hmatatelný důkaz o zavedení eura. Slovenští občané si mohou již od pátku za 500 Sk koupit v bankách a na poště startovací balíčky, které obsahují 45 euromincí v celkové hodnotě 16,6 euro. Společná evropská měna začne na Slovensku platit 1. ledna. Lidé 400 tisíc balíčků na poštovních pobočkách takřka okamžitě vykoupili, 800 tisíc jich nabízely slovenské banky, kde se tvořily dlouhé fronty, především lidí důchodového věku. Startovací balíčky jsou dílem Kremnické mincovny, která má do konce roku vyrobit 500 milionů euromincí všech užívaných hodnot. Slovenská eura začnou platit rovněž 1. ledna roku 2009, nejde s nimi tedy zatím platit ani v cizině. "Použití slovenských euromincí před tímto termínem bude považované za platbu falzifikátem," citoval zpravodajský server Novinky.cz článku bankovní rady Národní banky Slovenska Milenu Koreňovou. Slovensko, jež si bankovky v celkové hodnotě sedm miliard euro půjčuje v Rakousku, postupně stahuje svou stávající měnu z oběhu.

Mezi Bratislavou a Budapeští bude "horká linka"

Slovensko a Maďarsko se nechaly inspirovat postupem Kremlu a Bílého domu v časech studené války a chtějí vytvořit "systém včasného varování", který má zabránit internacionalizaci vzájemných konfliktů. V Budapešti se na tom 15.prosince dohodli šéfové diplomacií Ján Kubiš a Kinga Gönczová. Systém bude založen na zřízení přímého spojení mezi ministerstvy zahraničí a úřady vlády obou zemí, které se při náznaku nových konfliktů budou moci okamžitě kontaktovat. Rozpory tak bude možné odvrátit už v zárodku a nebudou je muset řešit nejvyšší státní představitelé. Rozhodnutí o zřízení "horké linky" přichází jako tečka za měsícem zostřeného dialogu mezi oběma zeměmi. Ten se týkal tvrdého policejního zásahu proti maďarským fanouškům na fotbale v Dunajské Stredě, uvádění zeměpisných názvů v maďarských učebnicích na Slovensku i protislovenských provokací maďarských extrémistů. Zahraničí na náš region hledí jako na celek, tento obraz doléhá na obě země, proto musíme najít společné řešení problémů," řekla Gönczová podle agentury MTI. Podle ní je třeba vyřešit ještě 10 ze 14 bodů "akčního plánu", na kterém se premiéři Robert Fico a Ferenc Gyurcsány shodli loni v létě. Za vyřešené otázky považuje Gönczová například most přes řeku Ipeľ nebo společnou historickou čítanku.

Růst slovenské ekonomiky zpomalil, zároveň klesla nezaměstnanost

Ve třetím čtvrtletí se zpomalil růst slovenské ekonomiky na sedm procent ze 7,9 % v předchozím čtvrtletí. Uvedl to slovenský statistický úřad, který přitom v listopadu odhadoval růst HDP o jednu desetinu procenta vyšší. Míra nezaměstnanosti v tomto období klesla na dlouholeté minimum 9%. Inflace by podle statistického úřadu na konci roku měla činit 4,8 %. I přes zpomalení růstu hospodářského výkonu si Slovensko zřejmě udrželo nejvyšší tempo růstu mezi zeměmi visegrádské čtyřky. HDP Polska vzrostlo ve třetím čtvrtletí o 4,8%, Česko vykázalo podle předběžného odhadu růst o 4,7% a Maďarsko o 0,8%. Podle předpovědi Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj by mělo slovenské hospodářství zůstat i nadále nejrychleji rostoucím v regionu.

Ekonomika

Hospodářská krize přináší vlnu propouštění

Kvůli hospodářské krizi se už v Česku chystá propouštět více než 200 firem. Snižovat stavy hodlají především automobilky. Škoda Auto již propustila 1500 příležitostných zaměstnanců a Visteon Autopal v příštích třech měsících přijde o 550 pracovních sil. Tatra uvedla, že do začátku příštího roku plánuje snížení počtu pracovníků zhruba o 800. O něco méně zasáhne krize i Avii Ashok Leyland, která se rozloučí asi s 15 zaměstnanci a na sedm týdnů přeruší výrobu. Skupina autobazarů AAA Auto Praha snížila za poslední čtvrtletí počet zaměstnanců z 2000 na 1300. Důvodem propouštění je letošní pokles prodejů v období od ledna do září o 17%. Bez práce budou i zaměstnanci největší domácí ocelářské společnosti Arcelor Mittal Ostrava. Jako příčinu koncern uvádí pokles poptáv-

y. Počet propuštěných lidí za-ím nesdělil. Celkově však pů-le více než o tři procenta pra-ovních míst v 60 zemích, tedy 9000 z více než 300 000 za-ěstnanců. Hromadné propou-tění hrozí i Karlovarskému orcelánu, Kellnerově PPF, eveloperským společnostem rco Group a ECM či textilce lezan.

Dánsko a Norsko v příštím roce zpřístupní pracovní trhy pro nové země EU

Dvě skandinávské země, orsko a Dánsko, se rozhodly 1 května příštího roku zcela evřít pracovní trhy pro ob-ny 12 zemí, které do EU toupily od roku 2004 ve rou vlnách. Překážky ve tupu na pracovní trh zemí J tak zůstanou už jen v ěmecku a Rakousku. O brzm odstranění blokace na-ak uvažuje Belgie. Dánsko slyšelo doporučení Evrop-é komise, výkonného orgánu dmadvacítky, která před ne-vnem vybídla členské země, y co nejdříve otevřely svůj acovní trh lidem ze všech ijních států. Obavy, že po šíření EU zaplaví staré nské země zástupy lidí z no-ch zemí, se totiž podle ní naplnily. Ačkoliv Norsko do nepatří, je členskou zemí ropského hospodářského storu, kam kromě členů ie patří i Island, Lichten-jnsko a právě Norsko. Člen-i v něm mimo jiné umo-je užívat výhody volného ıvbu osob i pro státy, které sou členy EU. "Jsme rádi, Norsko dospělo k názoru, přechodná opatření už sou opodstatněná. Můžeme ovažovat za norský dárek ké republice v předvečer ho předsednictví EU," ko-ntovala krok pro ČTK zá-kyně české velvyslankyně EU Jana Reinišová.

Kurzovní lístek
31. 12. 2008 (střed)

EUR, 1 .....26.930
Kanada, 1 .....15.830
USA, 1 .....19.346

Kultura

Přednáška dalajlamy v Praze

"Jsem stejný jako dřív, jen už nemám žlučník," cituje iDnes.cz tibetského duchovního vůdce, který právě takto s humorem zahájil dvouhodinovou přednášku ve vyprodaném pražském Kongresovém centru. Dalajlama navštívil Prahu již podruhé a jeho přednášku si v neděli 30.listopadu nenechalo ujít více než 2700 účastníků. Duchovní vůdce přijel na pozvání Václava Havla a Nadace Forum 2000. Návštěva je poděkováním za to, že Václav Havel v březnu podpořil Tibeťany při střetech s čínskou policií. Tibetský vůdce se v Praze zdržel od soboty do úterý. Program začal nedělní přednáškou na téma Porozumění: Cesta ke štěstí. Dalajlama upozornil na světové problémy a označil minulé století za století válek. To současné by dle něj mělo být stoletím dialogu a míru. Podotkl také, že k šťastnému životu potřebujeme svobodu, protože bez svobody není pokrok. Nezapomněl se zmínit ani o globálním oteplování, nabádal k soucitu a nelpění na majetku. Zaujal poznámkou, že lidé, kteří často používají slovo já, daleko častěji postihuje infarkt. Řešení problémů vidí duchovní vůdce a nositel Nobelovy ceny za mír v zachování klidné mysli a vnitřní vyrovnanosti. V neděli odpoledne se dalajlama soukromě sešel s premiérem Mirkem Topolánkem v Kramářově vile a v pondělí navštívil bývalého prezidenta Václava Havla. S dalajlámou se setkali i členové poslanecké Skupiny přátel Tibetu, mezi nimi ministr životního prostředí za Stranu zelených Martin Bursík a místopředsedkyně strany Kateřina Jacques, a další zákonodárci. Jeho další cesta směřovala z Prahy do Evropského parlamentu, jenž dalajlamu podporuje.

Do Prahy se po roce opět vrátily betlémy

Milovníci betlémů mohli letos v adventním a vánočním čase opět obdivovat rozmanitá díla mistrů betlemářů. V Praze hned na několika výstavách, například v Betlémské kapli, Nejvyšším purkrabství Pražského hradu či ve Valdštejnském paláci. V podzemních prostorách Betlémské kaple provoněných do 3.ledna čerstvým jehličím, horkou medovinou a vůní perníku si návštěvníci mohou za zvuku koled prohlédnout dřevěné, perníkové, keramické a látkové exponáty či netradiční betlémy z ovčího rouna. Výstavu oživují vkusná a originální aranžmá z přírodních materiálů, vánoční dekorace, ale i kuriózní čerti z ovčí vlny hovící si v rohu místnosti. První prosincovou středu přišel na výstavu povyprávět o kouzlu Vánoc textař, básník a rozhlasový redaktor František Novotný, který se se svými posluchači podělil také o úsměvné příhody z práce v rozhlase. O hudební zážitek se zde 11.prosince postarala zpěvačka Eva Henychová a 17. prosince se z podzemí kaple zaplněné do posledního místa ozýval zpěv vánočních koled pod vedením skladatele a pedagoga Pavla Jurkoviče. Výstava betlémů, starých hraček a vánočních ozdob je do 6. ledna otevřená ve výstavní síni Senátu ve Valdštejnském paláci. Nejen děti mohou obdivovat například dva mechanické betlémy s pohybujícími se figurkami, dřevěné hračky z lidové malírny na Mladoboleslavsku z 20.let 20.století či třípatrový Králický betlém pocházející z Králík na úpatí Orlických hor a Jeseníků. Nejvyšší purkrabství Pražského hradu hostí do 4.ledna výstavu, která čítá na 50 exponátů. K vidění jsou betlémy papírové, keramické či dřevěné, ale i netypický lidově laděný betlém Jarmily Haldové s usměvavými dobrosrdečnými obyvateli, jedno z nejkrásnějších děl současné tvorby. Nejstarší exponát výstavy, deskový betlém ze Slaného datovaný do konce 18. století, znázorňuje na pěti dřevěných deskách postavy tří králů, svatého Josefa a Jezulátko v jeslích. Z důvodu restaurování chybí deska zobrazující Pannu Marii. Na návštěvníky také potěšila replika staré jesličkové loutkové hry, která bavila naše předky před sto lety a jejímž autorem je Mikoláš Sichrovský, kmotr malíře Mikoláše Alše.

Sport

Slalomářka Záhrobská vyhrála poprvé závod Světového poháru

Česká lyžařka Šárka Záhrobská vyhrála 30.listopadu poprvé v kariéře závod Světového poháru. V americkém Aspenu dokončila úřadující mistryně světa druhé kolo slalomu o 23 setin sekundy před Hospovou z Rakouska, a tím zároveň získala triumf v elitním seriálu alpského lyžování pro Českou republiku. V dobách Československa závod SP vyhrála naposledy Olga Charvátová před 23 lety. Třiadvacetiletá Záhrobská vyhrála už první kolo. V druhém si druhým nejrychlejším časem prvenství udržela. Po třech druhých místech a dvou třetích pozicích se tak poprvé v kariéře postavila ve Světovém poháru na nejvyšší stupeň.

Dobrota Boží se ukázala všem lidem

Přibližně 100 tisíc lidí si přišlo na náměstí sv. Petra o slavnosti Narození Páně 25.prosince 2008 vyslechnout Vánoční poselství Benedikta XVI. a přijmout požehnání Urbi et Orbi.

„Apparuit gratia Dei Salvatoris nostri omnibus hominibus" *(Tit 2,11).*

Drazí bratři a sestry, těmito slovy apoštola Pavla opět přináším radostnou zvěst o Narození Krista: ano, dnes „se projevila Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem"!

Projevila se! To je to, co církev dnes slaví. Dobrota Boží, plná milosti a něhy už není skryta, ale „projevila se", ukázala se tělesně, ukázala svou tvář. Kde? V Betlémě. Kdy? Za vlády císaře Augusta, během prvního sčítání lidu, o kterém se zmiňuje i evangelista Lukáš. A kdo to zjevil? Novorozenec, Syn Panny Marie. V Něm se zjevila milost Boha, našeho Spasitele. Proto se ono Dítě nazývá *Jehošua,* Ježíš, což znamená „Bůh zachraňuje".

Dobrota Boha se projevila. Proto jsou Vánoce svátkem světla. Nikoli denního světla, které obklopuje všechno, ale záře, která se v noci rozsvěcuje a šíří se do světa z jednoho konkrétního místa: z Betlémské jeskyně, kde božské Dítě „přišlo na svět". Ono samo je ve skutečnosti tím šířícím se světlem, jak to výstižně naznačují mnohé obrazy Narození. Ono je světlem, které zazáří a protrhává mlhu, rozptyluje temnotu a dovoluje chápat smysl i hodnotu naší existence a našich dějin. Každé vánoční jesličky jsou jednoduchým a výmluvným pozváním otevřít srdce a mysl pro tajemství života. Je to setkání s nesmrtelným Životem, který se stává smrtelným v tajemné scéně Narození; scéně, kterou můžeme obdivovat také zde na tomto náměstí, ale i v nesčetných kostelech a kaplích celého světa, a v každém domě, kde se ctí Ježíšovo jméno.

Dobrota Boží se ukázala *všem lidem.* Ano, Ježíš – tvář Boha, který zachraňuje – se nezjevil jenom několika jedincům, jenom některým, ale všem. Je pravda, že se s ním v neútulném Betlémském příbytku setkalo jen několik osob. On však přišel pro všechny: židy i pohany, bohaté i chudé, blízké i vzdálené, věřící i nevěřící... pro všechny. Nadpřirozená milost je Boží vůlí určena všemu stvoření. Je však třeba, aby ji každá lidská bytost přijala a vyslovila své „ano" jako Maria, aby srdce bylo osvíceno paprskem božského světla. V onu noc přijali vtělené Slovo Maria a Josef, kteří Ho s láskou očekávali, a pastýři, kteří hlídali ovce (srov. *Lk 2,1-20*). Sešla se tedy malá skupinka, aby se poklonila Dítěti Ježíši; malé společenství, které představuje církev a všechny lidi dobré vůle. Ti, kteří Ho v životě očekávají a hledají, se také dnes setkávají s Bohem, který se z lásky stal naším bratrem; ti, kteří mají srdce nasměrované k Němu, touží poznat jeho tvář a přičinit se o příchod jeho Království. Říká to sám Ježíš ve svém kázání: jsou to chudí duchem, plačící, tiší, lačnící po spravedlnosti, tvůrci pokoje, pronásledovaní pro spravedlnost (srov. *Mt 5,3-10*). Ti rozpoznávají v Ježíši tvář Boha a jako Betlémští pastýři odcházejí se srdcem obnoveným radostí z jeho lásky.

Bratři a sestry, kteří mne slyšíte, *všem lidem* je určena zvěst naděje, která je jádrem Vánočního poselství. Ježíš se narodil pro všechny a jako Ho v Betlémě Maria podala pastýřům, církev Ho dnes představuje celému lidstvu, aby každý člověk a každá lidská situace mohla zakusit moc zachraňující milosti Boha, který jedině dovede proměnit zlo v dobro a který jedině může změnit srdce člověka a učinit jej „oázou" pokoje.

Kéž zakusí moc zachraňující milosti Boha četné národy, které dosud žijí v temnotách a ve stínu smrti (srov. *Lk 1,79*). Božské Světlo z Betléma ať se šíří po Svaté zemi, kde se zdá, že Izraelcům i Palestincům se obzor opět zatemňuje; ať se šíří v Libanonu, v Iráku a po celém Středním Východě. Ať přinese plody snahám těch, kteří neustupují před zvrácenou logikou střetů a násilí, ale upřednostňují cestu dialogu a jednání, aby utišili vnitřní napětí v jednotlivých zemích a našli spravedlivá a trvalá řešení konfliktů, které sužují tento region. Po tomto Světle, které proměňuje a obnovuje, touží v Africe obyvatelé Zimbabwe, kteří jsou už dlouho sevřeni politickou a sociální krizí, jež se, bohužel, stále prohlubuje; a stejně tak muži a ženy v Demokratické republice Kongo, zejména v trýzněném regionu Kivu, v Súdánském Darfúru a v Somálsku, jejichž nekonečné utrpení je tragickým důsledkem absence stability a pokoje. Toto Světlo očekávají zejména děti v těchto zemích a ve všech zemích, stižených nouzí, aby jejich budoucnosti byla vrácena naděje.

Tam, kde jsou pošlapávány důstojnost a práva lidské osoby; kde osobní či skupinové egoismy převažují nad obecným dobrem; kde je riziko návyku na bratrovražednou nenávist a vykořisťování člověka člověkem; kde vnitřní boje rozdělují skupiny a etnika; tam, kde nadále hrozí terorismus, kde chybí to nejnutnější pro přežití; kde se s obavami hledí do budoucnosti, která se stává stále více nejistou i v zemích blahobytu: tam ať zazáří Světlo Vánoc a všechny povzbudí, aby se každý dal do díla v duchu autentické solidarity. Bude-li každý myslet jenom na své vlastní zájmy, svět nemůže dospět jinam než do záhuby.

Drazí bratři a sestry, dnes „se projevila Boží dobrota, která přináší spásu" (srov. *Tit 2,11*) do tohoto našeho světa s jeho možnostmi a slabostmi, s jeho pokroky a krizemi, s jeho nadějemi a úzkostmi. Dnes zazářilo světlo Ježíše Krista, Syna Nejvyššího a syna Panny Marie: „Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha. Pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe". Tento den se Mu klaníme ve všech částech světa, zavinutému do plének a položenému v jeslích. Klaníme se Mu v tichosti, zatímco On, ještě dítě, jakoby nám chtěl říci pro naši útěchu: Nemějte strach, „Já jsem Bůh, a nikdo jiný" (*Iz 45,22*). Pojďte ke mně, muži a ženy, národy a země, pojďte ke mně, nebojte se: přišel jsem, abych vám přinesl lásku Otcovu a ukázal cestu pokoje.

Jděme tedy, bratři! Pospěšme si jako pastýři uprostřed Betlémské noci. Bůh nám vyšel vstříc a ukázal nám svou tvář. Je bohatý milostí a milosrdenstvím! Ať pro nás jeho příchod nevyjde nazmar! Hledejme Ježíše, nechme se přitáhnout jeho světlem, které vyhání z lidského srdce smutek a strach; přistupme s důvěrou, s pokorou se mu klaňme. Požehnané Vánoce vám všem!

Podle Rádia Vatikán

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Výroční zpráva Církve římskokatolické v České republice za rok 2007

Česká biskupská konference zveřejnila Výroční zprávu Církve římskokatolické za rok 2007 dle § 7 odst. 3 zákona č. 3/2002 Sb.

1. Církev je oprávněna vyučovat náboženství na veřejných školách. Výuka náboženství na veřejných školách byla uskutečňována jako nepovinný předmět. Tento předmět navštěvovalo celkem 42 342 žáků a studentů.

2. Církev je oprávněna pověřit osoby vykonávající duchovenskou činnost k výkonu duchovenské služby v ozbrojených silách České republiky, v místech, kde se vykonává vazba, trest odnětí svobody, ochranné léčení a ochranná výchova. Výkon duchovenské služby v ozbrojených silách České republiky (ČR) je upraven dohodami mezi Ministerstvem vnitra ČR, Ministerstvem obrany ČR a církvemi. V armádě působilo k 31.12.2007 celkem 11 vojenských kaplanů, z toho 10 kněží a 1 trvalý jáhen. Pro spolupráci s Policií ČR byl vyčleněn 1 duchovní. V roce 2007 byla Římskokatolická církev přítomna v duchovní službě téměř ve všech 35 věznicích. 7 osob je v zaměstnaneckém poměru jako vězeňští kaplani (3 na plný úvazek, ostatní na částečný). Dalších téměř 60 dobrovolníků dochází do věznic jako duchovní nebo jejich pastorační pomocníci. Řeholní sestry jako dobrovolnice jsou přítomny nejen v ženské věznici pro prvotrestankyně v Praze-Řepích, ale i ve Vinařicích, v Opavě a v Olomouci.

3. Církev má právo být financována podle zvláštního právního předpisu o finančním zabezpečení církví a náboženských společností. Ve smyslu zákona č. 218/1949 Sb. o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem čerpala Církev římskokatolická ze státního rozpočtu prostřednictvím odboru církví v roce 2007 finanční prostředky v celkové výši 850 751 350 Kč. Z toho činily platy duchovních 574 854 000 Kč, pojistné duchovních 201 199 350 Kč, platy administrativy 23 338 000 Kč, pojistné administrativy 8 168 000 Kč, prostředky na věcné náklady Cns 25 397 000 Kč, prostředky na údržbu církevního majetku 16 454 000 Kč a kulturní aktivity či grantové projekty 1 341 000 Kč.

4. Církev je oprávněna konat obřady, při nichž jsou uzavírány církevní sňatky podle zvláštního právního předpisu. Dle zákona o rodině č. 94/1963 Sb. v platném znění je možno uzavřít manželství církevním obřadem. V roce 2007 bylo uzavřeno celkem 6304 církevních sňatků dle obřadu Církve římskokatolické. V tomto počtu jsou zahrnuty jak sňatky znamenající vznik manželství, tak církevní sňatky osob již v manželství žijících - tzv. církevně zplatněná manželství.

5. Církve jsou oprávněny zřizovat církevní školy podle církevního zákona č. 3/2002 Sb. a podle školského zákona č. 561/2004 Sb., který inovoval dosavadní školské zákony, především č. 29/1984 Sb. Katolická církev zřizovala k 31.12. 2007 celkem 98 škol a školských zařízení. Z toho bylo 14 mateřských škol, 22 základních škol, 18 gymnázií, 13 středních odborných škol, 5 vyšších odborných škol, 1 církevní konzervatoř (poskytuje možnost dalšího vyššího odborného vzdělávání) a 25 školských zařízení. Školská zařízení sdružovala 14 center volného času, 1 centrum volného času s ubytováním, 2 dětské domovy, 6 internátů a 1 pedagogickopsychologickou poradnu a 1 teologický konvikt. Do škol chodilo cca 14 700 dětí a studentů a školská zařízení evidovala ve svých prostorách cca 8 700 dětí a studentů (neevidovaný počet dětí a studentů je vyšší).

V Praze dne 18. 12. 2008

Mons. Jan Graubner, předseda České biskupské konference

Počty účastníků na setkáních s papežem Benediktem XVI. v roce 2008

Prefektura papežského domu vydala statistiku o počtech účastníků na veřejných vystoupeních Svatého otce během roku 2008. Celkem 2 miliony 200 tisíc osob se účastnilo různých setkání s papežem buď ve Vatikánu nebo v Castel Gandolfo. Uvedený údaj tedy nezapočítává účastníky setkání se Svatým otcem během papežských cest, ať už zahraničních či italských. Na 42 středečních generálních audiencích, které se tohoto roku konaly, bylo přítomno 534 tisíc poutníků, na zvláštních hromadných audiencích 226 tisíc osob a liturgických obřadů se účastnilo 324 tisíc věřících. Nedělních papežových vystoupení před modlitbou Anděl Páně se v uplynulém roce zúčastnilo 1 milion 130 tisíc lidí. Od začátku pontifikátu roku 2005 tak přišlo na setkání s Benediktem XVI. více než 11 milionů osob.

Benedikt XVI. navštíví Českou republiku

Kardinál Miloslav Vlk oznámil, že v novém roce s největší pravděpodobností navštíví naši vlast Svatý otec Benedikt XVI. Podrobnosti programu jsou zatím ve stadiu příprav, ale návštěva, která by se měla uskutečnit v září roku 2009 by mohla trvat 2-3 dny. Pražský arcibiskup to v úterý 23.prosince oznámil internetovému zpravodajskému webu Aktuálně.cz. Připomeňme jen, že probíhá Rok sv. Václava, národního patrona, jehož oltář se nachází přímo v bazilice sv. Petra. Za zmínku také stojí, že všechny papežské cesty se konají vždy na základě pozvání místní biskupské konference a představitelů daného státu. Z obou stran už byla tato pozvání Benediktu XVI. z naší vlasti vícekrát adresována.

Podle zpráv České biskupské konference a Rádia Vatikán

Kronika České Misie v Chicagu v roce 2008

Svátost manželství si vzájemně udělili:

06 – 14 Tomáš Kroupa
Ewa Maria Kotula
06 – 14 David Pakosta
Slavka Donovalová
08 – 23 Jozef Gonda
Zuzana Matiová
08 – 30 Rastislav Barlak
Erika Máteffyova
09 – 06 Martin Dočkal
Lenka Kurová

Pokřtěni byli:

Dospělí:
12 – 07 Martin Roller
12 – 07 Václav Válek

Děti:
01 – 20 Victoria Galicova
01 – 20 Jozef Majerčak Jr.
02 – 16 Kenneth Max Martins
03 – 15 Olga Julia Stewart
03 – 30 Vilma Maria Vesely
05 – 04 David Miroslav Liebich
05 – 04 Eric František Hanzelka
05 – 31 Marie Anna Robenková
06 – 01 Lilliam Dockal
06 – 01 Nicole Jana Pola
07 – 26 Rachel Marie Bobčík
08 – 02 Patricia Michaela Lucká
08 – 03 Ondrej Špak
08 – 03 Krysta Zuzana Solfronk
08 – 03 Klára Cícha
08 – 31 Eric René Naglovsky
08 – 31 Vanessa Erica Naglovská
09 – 21 Zuzana Emilie Zemčík
09 – 21 Dominik Ladislav Prášil
10 – 04 Sebastian Alexander Vigovsky
10 – 19 Filip Nikolas Nemrava
10 – 19 Samuel John Furmánek
10 – 19 Nikolas Michael Zifčák
10 – 19 Emily Anna Zifčák
10 – 19 Adéla Julie Němčík
11 – 23 Victoria Barbara Basista
11 – 23 Sebastian Gabriel Hanulík
11 – 23 Daniel František Hanulík

Do církve katolické byl přijat:
09 – 04 Martin Dočkal

Ke svatému přijímání poprvé přistoupili:

Dospělí:
09 – 06 Martin Dočkal
12 – 07 Martin Roller
12 – 07 Václav Válek

Děti:
05 – 31 Samuel Holý
05 – 31 Marie Anna Robenková
05 – 31 Marie Smažilová

Svátost biřmování přijali:

11 – 23 Victoria Barbara Basista
12 – 07 Martin Petr Roller
12 – 07 Václav Matěj Válek

Na věčnost byli povoláni:

01 – 01 Milan Pazdernik
01 – 08 Radim Bílek
01 – 12 Josef Borýsek
01 – 29 Josef Zacharda
03 – 15 Josef Valuch
05 – 20 John Budil
08 – 06 Růžena Hajná
10 – 17 Miloš Kačer
12 – 26 Cyril Příkazský

V roce 2008 bylo celkem:

5 svateb
30 křtů (2 dospělí a 28 dětí)
1 dospělý byl přijat do katolické církve
6 prvních svatých přijímání
(3 dospělí a 3 děti)
3 biřmování (2 dospělí při křtu
1 dítě při křtu pro východní obřad)
9 pohřbů

Významné události

02 - 03 slavnostní mše sv. v klášteře v Lisle za účasti biskupa Petra Esterky, chrámový sbor zpívá za doprovodu orchestru Rybovu Českou mši vánoční
03 - 14 Duchovní cvičení ve spolupráci s Čs. Orlem v Chicagu vedl Fr. Dušan Hladík
03 – 25 Koncert klasického kytaristy prof.Vladisla Bláhy v kapli misijního domu
05 - 02 - 03 Garage sale – akce letos vynesla asi $ 2.250,-
05 - 10 Oslava Dne matek - Koncert klasické hudby dětí z rodiny Slívovy v kostele Panny Marie Svatohorské a potom přátelské posezení v klubu misijního domu
06 - 05 - 08 Autobusový zájezd na oslavu 25.výročí české kaple ve Washingtonu, D.C. s návštěvou Gettysburgu a New Yorku.
06 – 28 Oslava 55.výročí kněžství Fr. Odila Crkvy, OSB a 25.výročí kněžství Fr. Dušana Hladíka, brněnský herec Miroslav Gabriel Částek přednáší pořad z knihy Bruce Marshalla Plná slávy: Boží domácnost se musí uklízet.
08 - 03 Česká pouť k Panně Marii do Lisle tentokrát v duchu 90.výročí stržení Mariánského sloupu v Praze Miroslav Gabriel Částek přednáší Pražskou legendu Václava Renče s hudbou Zdeňka Pololáníka
08 - 10 Opět se účastníme mezinárodního procesí farnosti P. Marie Svatohorské – modlíme se, zpíváme česky, anglicky a španělsky, potom zábavný program na prostranství u kostela
08 -16 Miroslav Gabriel Částek přednáší pořad Každý své břímě na památku lidického faráře P.Josefa Štemberky podle knihy Františka Křeliny
08 – 04 – 18 Česká misie hostí Dixielandový orchestr mladých z Mariánských lázní, který koncertuje při mnoha příležitostech v Chicagu i v New Bufallo, MI
09 - 07 Výroční piknik se velmi vydařil
09 - 28 Slavnostní mše svatá na 69.Moravském dni tentokrát pořádaném na novém místě v Litevském centru v Lemont
10 - 05 Tradiční pouť na Svatý kopeček ve Wisconsinu, pořádaná v duchu 150. výročí lurdských zjevení
11 – 02 Slavíme bohoslužbu za zemřelé v metodistickém kostele v Brookfieldu, který hodlá česká misie v blízké době zakoupit
12 - 07 Mikulášská besídka s vystoupením dětí z české školy, ale i dalších, které se připojily, i za pomoci několika dospělých - tentokrát přišlo kolem osmdesáti děti s rodiči
12 - 24. Tradiční půlnoční mše svatá – chrámový sbor a sólisté zpívají za doprovodu orchestru opět Rybovu Českou mši vánoční.
12 - 27 Vánoční koncert sourozenců Slívových
12 - 31. Silvestrovské posezení v klubu Misijního domu a noční adorace v kapli s poděkováním za přijatá dobrodiní v uplynulém roce

Hospodaření

Zůstatek 2007:	$ 37 025,81
Příjmy 2008:	$ 144 082,76
Vydání 2008:	$ 117 512,01
Zůstatek 2008:	**$ 63 596,56**

Všem dobrodincům upřímně děkujeme za finanční podporu České misie a vzdáváme křesťanské Pán Bůh zaplať za všechny dary. V současné době plánuje naše misie zakoupit nový kostel s příslušenstvím v Brookfieldu. O celé akci budeme širší veřejnost informovat v brzké době.

Fr. Dušan Hladík

Panna Maria stále čeká...(4)

Cesta k obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze

Socha Matky Boží v exilu

Opravdovým duchovním otcem třetího československého exilu v USA a v Kanadě byl nepochybně Otec opat Ambrož Lev Ondrák, O.S.B., jehož Svatoprokopský klášter v Lisle byl pro nás exulanty zvláště v prvních desetiletích exilu skutečnou americkou Sázavou a Velehradem zároveň.

Opat Ondrák se jako velký Mariánský ctitel rozhodl pro zbudování nové sochy určené pro Mariánský sloup v Praze. Její vytvoření mělo znamenat víc, než pouhou obnovu nádherné sochařské památky na Starosměstském náměstí, přes které procházely tolikrát dějiny českého národa. V rozhodnutí obnovit pomník Panny Marie bylo obsaženo i předsevzetí zahájit v celém českém národě obnovu Mariánské úcty, kterou náš národ vynikal nad ostatní národy zvláště v době barokní, kdy se rozzářila novou krásou všechna mariánská poutní místa v českých zemích, zvláště Hostýn, Stará Boleslav, Svatá Hora, Svatý Kopeček a mnohá další, a kdy Praha dostala svou nejkrásnější podobu.

Pod patronací opata Ondráka byla vyhlášena sbírka na znovuzbudování pomníku Matky Boží pro osvobozenou Prahu. Bylo to v době, kdy jsme všichni byli chudobní, a kdy dolar znamenal deset až dvacekrát více než dnes. Nejvíce přispěli kněží z řad exulantů, členové Cyrilometodějské ligy, zásluhou pana Václava Vostřeze z Kanady, a Českoslovenští Orlové. Podle vyúčtování pořízeného dne 30.prosince 1954 ústředním náčelníkem Ing. Vladimírem Richtrem, v přítomnosti jednatele bratra Eduarda Vedrala a pokladníka bratra Josefa Ivičiče, Orlové přispěli na celé dílo nadpoloviční většinou. Je důležité připomenout, že na orelské sbírce se podíleli exilní Orlové z Chorvatska, Slovinska, Ukrajiny, Podkarpatské Rusi a vedle Československých Orlů z U.S.A. a Kanady také Českoslovenští Orlové z Austrálie, Rakouska, Anglie, Francie a z uprchlických táborů Valka, Weilmünster a Ludwigsburg. Také Orelstvo za železnou oponou se účastnilo sbírky a to ze všech 20 žup, včetně župy Západoslovenské, 13 jednot včetně dvou slovenských (Bratislava a Pezinok) a 43 jednotlivců. K pozlacení glorioly s dvanácti hvězdami věnoval Dr. Vilém Stránecký zlaté předměty a několik exilních matek své osobní zlaté šperky.

Úspěšná sbírka umožnila, že se sochu podařilo vytvořit již v roce 1954, který jako Mariánský rok vyhlásil papež Pius XII. Sochu - v hlavních rysech podle té, která stála na Staroměstském náměstí - vytesal z bílého kararského mramoru umělec světového jména, sochař Svatého otce, profesor Alexander Monteleone. Svatý otec si přál sám sochu posvětit v Římě na ukončení Mariánského roku. Nemoc mu však nedovolila ani zúčastnit se závěrečných oslav tohoto roku. Povolal však kardinála Micaru, někdejšího papežského nuncia v Československu, aby sochu v jeho plnomocném zastoupení posvětil a sám pak k obřadu svěcení zaslal z nemocničního lůžka Apoštolské požehnání. Socha byla posvěcena 12.prosince 1954 v papežské koleji Nepomucenu za asistence opata Ambrože Lva Ondráka, O.S.B. a pozdějšího opata Tomáše Havlíka, O.S.B.

Socha Matky Boží v Exilu – historická fotografie z Lisle

V neděli 22. května 1955 bylo svatoprokopské opatství v Lisle svědkem dějinné události, jež se vepsala zlatými písmeny do kroniky československého exilu. Toho dne byla na „americké Sázavě" ve svém exilu slavně přivítána socha Neposkvrněného Početí, před kterou zástupci české katolické Ameriky, Kanady a exulantů z řady slovanských národů -

společně se zástupci amerického katolického studenstva - vzdávali smírný hold Matce Spasitele za urážku, jež byla spáchána ponurého 3.listopadu 1918 v Praze a vroucně Pannu Marii prosili za svobodu a rozkvět křesťanského života ve staré vlasti v Evropě, udupávané rudým terorem a pronásledováním církve. Byla to slavnost, o níž se dověděl prostřednictvím rozhlasových stanic Svobodné Evropy všechen lid Československa.

Plánované slavné pontifikální mariánské bohoslužby se pro nepříznivé počasí nekonaly venku pod širým nebem, ale ve velké kolejní kapli. Během kázání, když prudký déšť silně bil na okna kaple, opat Ambrož L. Ondrák vyslovil naději, že bude možno přes nepřízeň počasí vykonat pobožnost venku a přivítat tak sochu Panny Marie v Lisle. A skutečně, ještě než skončil kázání, mraky na zataženém nebi se roztrhly a sluneční paprsky pozlatily opatství, zatím co celé okolí bylo nadále zataženo a mnohá blízká místa byla postižena průtrží mračen.

Nejzvácnějším hostem slavnosti byl Jeho Eminence Tomáš kardinál Tien, čínský arcibiskup - metropolita z Pekingu. Hluboce na všechny zapůsobila slova opata Ondáka, kterými pozdravil přítomného pana kardinála: „Vaše Eminence, ve vás dnes pozdravuji zároveň Církev mlčící za železnou a bambusovou oponou. Pozdravuji ve vás dále utrpení národů, zotročených komunismem a pozdravuji ve vás také nejvyššího představitele katolické Církve ze zemí zotročených komunismem."

Vlastní slavnost započala obřadem posvěcení mramorem obloženého podstavce, na němž byla socha Panny Marie postavena. Obřad vykonal Otec opat Ambrož L. Ondrák, O.S.B. Pak byla zvolna snímána rouška v mariánských barvách – modré a bílé, jíž byla celá socha i s podstavcem zahalena. Při tom sbor svatoprokopského semináře zpíval Regina coeli (Královno nebes). Po těchto dojímavých okamžicích následoval smírný hold Panně Marii. K soše přistupovali zástupci a zástupkyně jednotlivých spolků a národních organizací s věnci a kyticemi. Hold vyvrcholil zpěvem všem českým srdcím drahé mariánské písně „Tisíckrát pozdravujeme Tebe".

Slavnostní promluvu při obřadu pronesl věhlasný kazatel dp. Nicholas Norman, který zvlášť vyzvedl vítěznou pomoc, kterou Matka Spasitelova dává křesťanskému světu. Když kazatel vyřkl slova: „A ona potře hlavu tvou," jak je to vidět na soše, znovu se spustil prudký déšť, jakoby samo peklo chtělo zalomcovat těmito slovy pravdy. Slavnost musela být rychle ukončena. Lisle, které bylo jediným místem v celém okolí, kde až do té chvíle svítilo slunce, se stalo jevištěm běsivého deště. Zakrátko byla americká Sázava proměněna v onu Sázavu, kterou líčí Jaroslav Vrchlický ve své „Legendě o svatém Prokopu," přes níž se hnali vypuzení ďáblové.

Teprve k večeru se počasí uklidnilo. Mezi klášterem sv. Prokopa a klášterem benediktinských sester Božského Srdce Páně jakoby přímo nad sochou se rozklenula nádherná zářivá duha - ono znamení, jež dal Hospodin Noemovi jako záruku, že již nepotrestá lidstvo potopou. Boží duha vytvořená nad hlavou Matky Boží v exilu se tak měla stát pro příslušníky našeho národa symbolem naděje na opravdovou svobodu rodné země a obnovu bratrské lásky. (Pokračování příště.)

Karel Chrobák

Báseň a modlitba k Matce Boží v exilu

Já - dítě exilu
u nohou Tvých
s prosbou stojím,
přikryj mne, Maria,
mateřským pláštěm svojím.

Když bolest ciziny
srdce nám svírá,
k Tobě nás povznáší
zděděná víra.

Víra že nezklameš
své drahé děti,
k Tobě když do nebe
zpěv touhy letí.

Domove, domove,
drahý a skladký,
kdypak se vrátíme
v náruč tvou zpátky.

Vrátíme se tam,
kam míří pohled Tvůj
mateřsky vlahý,
do srdce vlasti mé -
do zlaté Prahy.

Abys tam trůnila
v lásce a klidu,
zůstala Matičkou
českému lidu

Lisle 1975
Karel Chrobák

Bible ve dne a v noci

aneb kolik času je třeba na její přečtení?

V říjnu roku 2008 se v Římě konala 12. řádná synoda biskupů na téma „Boží Slovo v životě a poslání církve". Při té příležitosti se zrodila myšlenka jedné skupiny nadšenců uskutečnit nepřetržité přečtení celé Bible bez přerušení. Projekt se jmenoval „Bible ve dne a v noci". Jednalo se o prosté čtení, přerušované pouze hudebními vstupy. Četba se konala v bazilice Svatého Kříže Jeruzalémského, jejímž titulárním kardinálem je pražský arcibiskup, kardinál Miloslav Vlk. Jeho kardinálský znak - spolu s papežovým - vedle hlavního vchodu do baziliky s heslem v češtině „Aby všichni byli jedno" každý návštěvník musel zaregistrovat a asi přemýšlet v jaké je to řeči. Obvykle hesla na znacích kardinálů jsou v latině.

Četlo se šest nocí a sedm dní. Čtenářem první kapitoly byl Svatý otec Benedikt XVI., který četl ve své pracovně ve Vatikánu a přenášela to televize. Pak postupně přistupovali jednotliví čtenáři jak se předtím přihlásili a byli zařazeni podle situace a možností. Bylo jich kolem 1200 a byli to lidé všech možných vrstev, také veřejně známé osobnosti jako herci, politici, exprezidenti, starosta města Říma, různých věkových skupin a také různého náboženského vyznání. Celé čtení přenášel jeden kanál italské televize. Byl to nejdelší přímý přenos, jaký italská televize realizovala - trval 139 hodin. Čtenářem několika kapitol byl jeden večer asi ve 23,00 hodin rovněž pan kardinál Vlk, který byl účastníkem biskupské synody.

Četlo se i když nebyli žádní posluchači, jen kameramani televize a střídající se pořadatelský personál ve dne v noci. Mohu se podělit se dvěma zážitky. Navštívil jsem baziliku jednou ráno v 4,30 hodin se sestrou Vojtěchou při cestě na tržnici. Pořadatelé mysleli, že jdeme jako čtenáři a proto nám ukazovali vchod pro účinkující. Nechápali, že jdeme jako posluchači v tuto neobvyklou hodinu. Opravdu také v bazilice byli jen dva posluchači. Zato během dne až do pozdních nočních hodin, se bazilika zaplňovala a muselo se čekat na vystřídání posluchačů půl hodiny i déle. Před bazilikou při čekání ve frontě bylo možné sledovat čtení na velkoplošné obrazovce. To jsem zažil také při jedné večerní návštěvě. Také před bazilikou bylo možno zakoupit Bibli v mnoha různých jazycích.

Mnohé tam možná přivedla zvědavost, třeba poslechnout si známou osobnost, ale mnoho jich tam přicházelo s Biblí v ruce a sledovali text ve své rodné řeči, protože četba se konala pochopitelně v italštině. Samotní iniciátoři, pořadatelé a personál televize byli překvapeni tímto velikým zájmem.

Bible ve dne i v noci - to je krásná myšlenka, kterou bychom si mohli přeložit pro sebe - Boží slovo ve dne a v noci - ať je nám světlem, ukazatelem, průvodcem v celém našem životě.

Bazilika Svatého Kříže Jeruzalémského v Římě

O to také šlo onomu setkání biskupů na synodě. Ne jen téma Bible jako kniha, zda je správně přeložená do mnoha jazyků na světě atd., ale právě jako kniha, která obsahuje Boží slovo, které je stále živé a provází nás a my se jím máme nechat vést. Proto je třeba Bibli ne jen přečíst a pak odložit mezi přečtené, ale nechat se jí stále oslovovat.

Biskupové na závěr synody vydali poselství Božímu lidu. Připomínají důležitost Bible pro každou křesťanskou rodinu. Doslova: „Každý dům tedy bude muset mít svou Bibli a uchovávat ji konkrétním a důstojným způsobem, číst ji a modlit se s ní..."

V poselství se připomíná, že nám byl Bohem zjeven Hlas Slova a Tvář Slova - to je Ježíš Kristus. My všichni tvoříme Dům Slova - Církev a všichni jsme zodpovědní za Cestu Slova ke všem, kteří ho neznají, kteří mají být tímto Slovem zachráněni, jsme posíláni každodenně naplněni tímto Slovem na misie v našem okolí.

„A Slovo se stalo Tělem a přebývalo mezi námi." Opět jsme to o Vánocích prožili. Přijměme ho zase nově a nově se mu otevřeme. To si také spolu s vámi vyprošuji.

Mons.František Koutný, vicerektor Nepomucena v Římě

Z časopisu Brázda 1/ 2008-2009

Československé sdružené organizace v Chicagu

Vás srdečně zvou na

51. REPREZENTAČNÍ PLES

V sobotu 7.února 2009

Drury Lane Oak Brook
Oak Brook Terrace, IL

K tanci a poslechu hraje známá česká hudba

St. Louis
Czech Express Band

Pro bližší informace a rezervaci stolů volejte: Mrs. Vlasta Vicenik (708) 354 - 0520
nebo zašlete E-mail: representativeball@gmail.com

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12.ledna 2009 připomeneme první výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný syn, manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5.září 1942 v Horním Němčí na Moravě.
Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.
V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.
Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.
Od roku 1993 byl prezidentem
Ústředny moravských spolků.
Dne 12.ledna 2008 ve věku 65 let
podlehl nenadálé těžké nemoci.
Je pochován na hřbitově
Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou
za něho budeme obětovat
v sobotu 10.ledna 2009 v 6.30 večer
v kostele P. Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
John Borýsek, syn
Marie Borýsková, matka
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Vzpomínka

Bůh je láska.

S bolestí a prázdnotou v srdci vzpomínám.

Dne 27.ledna 2009 tomu bude šet let, co mne náhle opustil můj milovaný manžel

Vytautas Vanagas

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
u Panny Marie Svatohorské v Ciceru
v sobotu 31.ledna 2009 v 6.30 večer.

Za vzpomínku v modlitbách děkuje

Marie Vanagas P.E., CIP
manželka

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2009?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaši adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište na: **Czech Mission** nebo **Hlasy národa**

Naše adresa:
Hlasy národa,
P.O. Box 508 576,
Cicero, IL 60804
Tel.:(708) 656 -7472 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

ZIMA

Úsměv mi zmrzl na rtech
Žádný div
i rtuť teploměru
bruslí teď v mínusu.

Tma není mou společnicí
k rannímu vstávání
když čtvrtá odpolední
hraje už na půlnoc.

Přesto však jak by konec ledna
dával tušit, že život pod zemí
chystá se na nové rašení
nenápadně

HVĚZDA

Zapomenutá hvězda
zavěšená na ranní obloze
jak vývěsní štít
zlatnictví andělů

Je po rozbřesku
a růžová už dávno
zšedla listopadem
Hvězda je ztracenka
v zlatavých šatech
plesový flamendr
s těžkými víčky

A zatím
hluboko dole daleko
hlučící dav
utrácí svoje drobné
bez lesku
a bez mrknutí oka

A ani pohledem nezavadí
o HVĚZDU
jejíž zář
dnem všednosti
pomalu vyhasíná

STŘEDNÍ VĚK

Tak stojíš na další křižovatce
Zleva mládí - dělá, že tě nezná
A zprava stáří - ještě je daleko
Cesta je volná.
Silniční pruhy tě navedly
do středního proudu

A nebyl bys to ty kdybys
při koupání ve Středozemním moři
netoužil po tom
mít špičku nohy
smočenou v Atlantiku
a patou se cárat v Tichém oceánu

A nebyl bys to ty abys nechtěl
ze střední Evropy si odskočit
někam dál nebo výš
a s trochou vý-střed-nosti
dosáhnout třeba na Měsíc
který tě ale s moudrým nakopnutím
pošle zpátky s laskavou poznámkou
že nejsi středem vesmíru

POPELKA

Lískový oříšek
i s pozvánkou
na slavnostní ples
Pohádková pošta
a tajemný dárek
od královny Mab

Zatím jen
špinavá tvář
čočka a hrách
i duše je umazaná
prý od sazí

Zakomplexovaná Popelka
sní o cestě kolem světa
Stačí jen
přivřít víčka
Létání na křídlech fantazie
nic nestojí

MAŠKARNÍ

Zajdu si na maškarní ples
pozdravit svoje známé
a taky sebe z kdysi
Bude nám dobře pospolu
když budeme si lhát
jak se tu rádi vidíme
a hezky vypadáme
v podivných škraboškách
padnoucích k našim rolím

Ze sbírky DOTEKY SLOV
PhDr. Tamara Kopřivová
Plzeň, Česká republika

Voice of Cleveland
WERE 1490-AM
Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.
WHKW 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Jerry Jirák
Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

MARDI GRAS

Zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 21.února 2009 v 8.00 PM

Dveře se otvírají v 7.30 PM

Besední dům 2416 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

K tanci a poslechu hraje muzika

ALFA Evžena Peroutky

Soutěž o nejlepší masky

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů

Vstup:

Masky $ 10,- Ostatní $ 12,-

Mládež do 18 let zdarma

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Srdečně zve všechny malé i velké Česká misie

Bližší informace Fr. Dušan Hladík 708 - 656 7472 nebo 708 - 533 1050

In memoriam Cyrila Příkazského

Vzhůru, Orle slovanský, vzhůru, vzhůru leť...

Cyril Příkazský

22.října 1917 - 26.prosince 2008

Děkujeme všem, kteří se s ním přišli na poslední cestě rozloučit a vzpomenou si na něho v modlitbě s námi

Blanka Příkazská, manželka
Cyril Příkazský, Josef Příkazský,
Václav Příkazský a Ludvík Příkazský,
synové s rodinami
Marie Nováková, dcera s rodinou
a ostatní příbuzní v USA
a v České republice

Již umlkla ta ústa, z nichž zaznívaly bujaré melodie moravsko-slováckých písní i šepot pokorné modlitby k Bohu. Již vyhasl ten zrak, z něhož vyzařoval životní optimismus a odvaha bít se s takřka nepřekonatelnými překážkami. Již dotlouklo to srdce, v němž hořela neuhasitelná láska k Bohu, k rodné zemi, k rodině a ke všem, kteří ho nazývali svým přítelem. Věrný syn Moravy Cyril Příkazský odešel k nebeskému Otci.

Narodil se 22.října 1917 v Lužících u Hodonína, jako nejmladší ze čtyř dětí, měl bratra Štěpána a sestry Cecílii a Ludmilu. Když starší bratr Štěpán obhlédl situaci v Jižní Americe, vypravila se za ním v době hospodářské krize v roce 1933 do Argentiny celá rodina a s ní i Cyril. Ten se brzy v nové zemi naučil španělsky a vyučil se automechanikem a posléze si otevřel vlastní autodílnu, kde opravoval především motorky a kola. V Argentině se Cyril Příkazský 3.prosince 1949 oženil s Blankou, děvčetem též českého původu, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Rodiče vštěpovali svým dětem lásku k rodné zemi jejich předků a doma je vyučovali českému jazyku, takže dobře zvládali tuto řeč jak slovem tak písmem. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajanských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla.

Rodina Příkazských byla také hluboce zakotvena v katolické víře a žil v ní Orelský duch lásky k Bohu, vlasti a národu. Cyrilův blízký příbuzný Jiří Příkazský byl župním náčelníkem Orla velké Šilingrovy župy na Jižní Moravě. Orel na rozdíl od ostatních tělovýchovných organizací vždy upřednostňoval duchovní stránku nad fyzickou. Vrátil se k staročeskému hornickému pozdravu „Zdař Bůh!" s poukazem, kde máme hledat opěrný bod našeho života – v Bohu. Orelské barvy, které se shodují s mariánskými – bílou a modrou symbolizují čistotu srdce a blankytnou oblohu, jež nás povznáší vzhůru k nebeským výšinám. Zakladatel Orla Mons.Jan Šrámek orientoval orelskou organizaci od jejího založení na zvláštní úctu k Vítězné ochránkyni Moravy – Panně Marii Svatohostýnské, u které se Orlové scházejí každoročně na srpnové pouti. V historii protikomunistického boje se zapsala na věčné časy manifestační pouť v srpnu 1948, kdy sto tisíc Orlů před celým světem projevilo svůj odpor proti komunistické diktatuře.

Na pozvání Orlů také v roce 1961 přesídlil Cyril Příkazský se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. Cyril byl brzy zvolen náčelníkem Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské, která byla pokládána za nejaktivnější z celého českého exilu a dovedla udržovat historickou kontinuitu během komunistické okupace. Každého roku vedl Cyril Příkazský Chicagskými ulicemi orelskou krojovanou skupinu v průvodu porobených národů a podobně na sletech bratrských amerických Sokolů v Berwynu. V roce 1975 byl bratr Cyril Příkazský zvolen po Pavlu Svačinovi za starostu Chicagské jednoty a tím se ujal jejího vedení. Pečlivě se staral o to, aby byla každoročně v době postní konána duchovní cvičení, která byly otevřena pro všechny zájemce. V měsíci květnu se organizovaly májové pobožnosti u sochy Panna Marie v Exilu v Lisle a v říjnu každoroční pouť k Panně Marii na Svatý kopeček ve Wisconsinu. Mimo to se u Příkazských často scházeli Orlové k náboženským debatám a společné modlitbě.

Po smrti snad nejvýznamnějšího exilového orelského pracovníka Ing.Vladimíra Richtra v roce 1980 převzal bratr Cyril Příkazský do opatrování historický Ústřední orelský prapor Svatováclavské župy v Exilu, který je pokládán za největší vzácnost a zároveň za důkaz historické kontinuity Orla v exilu. Na přední straně paporu jsou vyobraceni sv.Cyril a Metoděj a na zadní straně vzlétající Orel držící ve svých spárech činku. Nahoře na žerdi je v relikviáři umístěn úlomek kamene ze sochy Panny Marie z Mariánského sloupu z Prahy, strženého 3.listopadu 1918. Dále je zde úlomek ze základů původního kostela z doby sv.Cyrila a Metoděje ze Sadů u Uherského Hradiště, hlína ze Svatého Hostýna a medajle sv.Cyrila dotýkaná jeho ostatků v kostele sv.Klementa v Římě. Do žerdi praporu je zaraženo 246 památných hřebů. Nejvzácnější je zlatý hřeb Svatého otce Jana Pavla II. A dále hřeby kardinálů, biskupů, opatů, kněží,

Orlů Chicagské jednoty a mnoha orelských bratrů a sester z celého světa.

Tento orelský prapor přivezl bratr Cyril Příkazský poprvé do Říma při příležitosti svatořečení Anežky České. Tehdy bratr Cyril o dojemném setkání se Svatým otcem Janem Pavlem II. řekl: „Na jeho podání ruky a upřímný pohled z očí do očí nikdy v životě nezapomenu."

Ústřední exilový prapor také doprovázel sochu Panny Marie v Exilu při jejím návratu do Prahy a při jejím vztyčení nad Strahovem 7.května 1994. Bratr Cyril Příkazský zde vykonával čestnou funkci mariánského praporečníka. Po slavnosti předal prapor za přítomnosti představitelů českého ministerstva kultury funkcionářům Orla, který byl ve vlasti obnoven po dlouhých 42 letech zákazu. Jako v exilu, tak i v obnoveném Orlu je Ústřední exilový prapor symbolem ideálů Orelstva a jeho činnosti náboženské a národní a bratr Cyril Příkazský je v dějinách Orelstva osobností, která toto historické napoejní fyzicky uskutečnila.

Dnes starosta Chicagské orelské jednoty župy Svatováclavské bratr Cyril Příkazský podává své poslední hlášení Vítězné Ochránkyni Moravy Panně Marii Svatohostýnské: „Ve službách Tvých a pro Tebe svůj život jsem dal v sázku, abych po turnaji života si získal Tvoji lásku. Zdař Bůh!"

Z projevu na rozloučenou proneseného Karlem Chrobákem

Cyril Příkazský byl povolán na věčnost v ranních hodinách na svátek sv. Štěpána 26.prosince 2008. Posledního rozloučení v Pohřebním ústavu Švec a synové se zůčastnil nepřehledný zástup příbuzných, přátelů a známých. František Schultz připomenul, že Cyril Příkazský byl aktivním členem mnoha krajanských organizací v Chicagu, vedle zmíněného Orla se angažoval ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolků a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikniky a jiné akce.

S Cyrilem Příkazským jsme se napo sledy rozloučili v úterý 30.prosince př zádušní mši svaté v kostele Panny Mari Svatohorské v Ciceru. Fr. Dušan Hladíl poděkoval zesnulému za jeho celo životní práci, péči o rodinu a především hlubokou víru v Pána Boha. Připomenul že pocházel z kraje, kde před 11 sta letími hlásali našim předků víru sv.Cyri a Metoděj a on, který po celý život nosi jméno apoštola Slovanů, stal se tak(šiřitel křesťanské tradice v rodině i v(svém okolí. Denně se modlil, každo neděli a často i ve všední dny chodíva na mši svatou, pravidelně přistupoval k(stolu Páně a ke svátosti smíření, spolu s(svou manželkou Blankou organizoval modlitební setkání a živý růženec. Účin ně pomáhal při práci pro Českou misii byl jedním z prvních členů Misijní rady pomáhal při opravách Misijního domu a s radostí přivítal myšlenku nového kostela pro Českou misii v Chicagu, pro který jako jeden z prvních se svou manželkou věnovali velký dar. V duchu orelských ideálů nabídli manželé Příkazští po pmoho roků vždy o letních prázdninách svoji chatu u Michiganského jezera pro tábory dětí z české sobotní školy kardinála Berana, kdy se vždy s mladými začínal den mší svatou pokračoval sportovními hrami a končil večer společným růžencem a potom zpěvem oblíbených národních písní při harmonice až dlouho do noci.

Na věčnost odešel Cyril Příkazský připraven, posílen svatými svátostmi, s pevným vyznáním víry v Tojjediného Boha, obklopen péči nejbližších, zvláště manželky Blanky, se kterou prožili téměř 60 let společného života. Spolu se zbožným Simeonem z Lukášova evangelia mohl tak v poslední hodince říci: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu."

K poslednímu odpočinku jsme doprovodili Cyrila Příkazského na hřbitov Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL. Kéž mu dá Věčný soudce za život plodný a požehnaný tu nejlepší odměnu, kéž i my naplníme odkaz bratra Cyrila a napodobíme jeho příklad, abychom se s ním jednou u Boha šťastně shledali.

Fr. Dušan Hladík

Jak se dělají noviny?

To přesně nevím, ale vím, že když jsem byl student jičínské reálky, měl jsem rád češtinu a taky jsem psal rád české kompozice. Někdy jsem pomohl napsat domácí kompozici i selským klukům, kteří mi za to dali chleba se sádlem a škvarkama .Byli ovšem i takoví, kteří mi nedali nic, ale moje články ode mne opsali. Obyčejně to s nimi dopadlo špatně. Pan profesor to poznal, že to oni nepsali a bylo zle. Mně však říkal, že bych své články mohl posílat do novin. Tak jsem se toho chytil.

Tenkrát za války u nás v Jičíně vycházely noviny A-ZET. Poslal jsem jim tam jeden článek a oni mi ho vytiskli. Poslal jsem jim druhý článek a oni mi ho také vytiskli. A když jsem jim nesl do redakce další článek, pan redaktor se mě ptal, jestli vím, kolik lidí si přečte můj článek. Když jsem mu odpověděl, že jak bych to mohl vědět, on mi na to řekl, že je novinářský trik, jak se to mohu dovědět a to je udělat v článku malou chybu a hned budu vědět, kolik lidí mně bude volat.

V dalším článku o „Žebrákovi Brabencovi" jsem udělal malou hrubku a měli jste vidět, co lidí mně volalo. Ti mírnější mě jen upozornili na tu chybu a pak mě pochválili, že se jim článek líbil. Byla to samá legrace. Žebrák Brabenec se u nás stavoval tak jednou měsíčně. Přinesl vždy veselé historky z blízka i z dáli a všichni, co jsme ho poslouchali jsme se smáli. Nesmál jsem se však já, když mně ti divočejší a hrubší čtenáři zavolali: „Ty vole, máš v tom článku hrubku. Nauč se pořádně česky a pak můžeš psát." Málem mi to vzalo chuť do dalšího psaní, ale mým spolužákům a kamarádům to nevzalo chuť k opisování mých článků, aniž by slovo pozměnili. Někteří to opsali i s tou chybou, co jsem více méně udělal, abych se dozvěděl, kolik lidí čte mé články.

Kdo to opsal i s tou chybou, byl Dr.Jiří Kořínek, který nyní žije v New Yorku a když jsem se s ním po mém příjezdu do Ameriky sešel, první jeho bylo, že kvůli mně dostal pětku z češtiny. Ono to nebylo za tu chybu, ale za to, že to doslova opsal z mého článku z novin. Patrně mu to prošlo, poněvadž to dotáhnul na doktora, věhlasného výzkumníka, hledaného po celém světě.

Dnes se již nesnažím zjistit, kolik lidí čte mé články. Naopak jsem rád když redaktoři uznají, že článek je vhodný k uveřejnění. A když mi nějaká paní nebo babička někdy zavolá, že článek se jí líbil, to je pro mě „bonus."

Před několika lety jsem měl v novinách článek o tom, kolik je druhů českých knedlíků, a při tom jsem tam měl také svůj vlastní recept na houskové knedlíky přizpůsobený americkým poměrům, anebo lépe řečeno, k mouce, která je zde k dostání.Za nějakou dobu mé zavolala jedna paní z Texasu, že ten můj recept je k ničemu, že se jí knedlíky rozvařily. Když mi četla postup, jak dělala ty houskové knedlíky podle mého receptu, hned jsem si všimnul, že tam nedala vajíčka. Zarazil jsem ji a řekl jí, že zapomněla dát do těsta vajíčka. „Co vás napadá, můj manžel nemá rád vajíčka, ty tam nemůžu dát," povídala do telefonu. Já zas na to: „Milá paní, když stavěli Karlův most, dávali do malty vajíčka a ten most stojí dodnes." Když mně volala podruhé, jásala radostí, že se jí knedlíky povedly, ale že jsem z ní udělal hříšníci.

Tak teď k vůli knedlíkům budu muset jít ke zpovědi. Je to však pro českou věc, tak to rád udělám a ještě na kostel něco dám.

Lubomír Hromádka

Profil českého skláře a výtvarníka Miroslava Havla

Když jsem viděl poprvé ohromný překrásný křišťálový lustr v Kennedy Center, hned jsem si pomyslel, že je to dílo českých sklářů. A nebyl jsem daleko od pravdy. Jediný rozdíl je v tom, že ten křišťálový lustr v Kennedy Center, i přesto, že je dílem českého výtvarníka, Miroslava Havla, nemá nálepku „Made in Bohemia" ale „Waterford crystal". Jak je to možné?

Podle slov Havlova syna Briana, který žije v Chicagu, jeho otec Miroslav Havel se narodil 26.května 1922 v Držkově, asi 100 mil severně od Prahy, v místě kde jeho otec byl výrobcem bižuterie, „costume jewelry" a učitelem. Miroslav Havel studoval na Akademii výtvarných umění v Praze, kde se zdokonalil a vynikl v tradičním broušení českého křišťálového skla. Ve sklárně Karla Bacílka v Čechách začal pracovat jako internista. Karel Bacílek záhy poznal jeho talent a pozval ho do Irska s myšlenkou, že znovu vybudují upadající křišťálový průmysl v městě Waterford.

Havel pozvání přijal, byl však mylně informován encyklopedií, kterou měl při ruce, že podnebí v Irsku se podobá podnebí na Jamaice. Jeho přítel, Karel Bacílek, mu také slíbil, že budou pracovat v prosperující úspěšné sklárně v městě Waterford a zatím našel přítele Bacílka v boudě uprostřed lánu polí. To bylo druhé zklamání.

A tak „Maestro of Crystal," jak píše Brian Havel v biografii o svém otci, se stal prvním zaměstnancem znovuzačínající sklárny Waterford. Havel měl však v úmyslu zůstat v Irsku jen několik měsíců. Komunistické převzetí moci v Československu však zkřížilo jeho plány na návrat domů. V Irsku se oženil a v roce 1959 se stal Irským státním občanem. S manželkou Betty Storey žil 51 let a měli spolu šest dětí a 11 vnoučat. John Havel žije v Dublinu, Mirek Havel v Baltimoru, Elizabeth Barry v městě Waterford, Clodagh Barrett v Dublinu a Brian Havel a Julie Havel v Chicagu.

Miroslav Havel se proslavil jako hlavní návrhář, rytec a brusič křišťálového skla Waterford. Původní Waterfordská sklárna byla založena již kolem roku 1700 a stala se brzy světoznámou. Ale v letech 1850 nastal úpadek jak ve výrobě, tak i v prodeji, až byla nakonec výroba zastavena. Teprve díky dvěma Čechům - Karlu Bacílkovi a Miroslavu Havlovi, byla výroba krásných křišťálových výrobků obnovena až po II.Světové válce. Miroslav Havel byl hlavní návrhář, brusič a rytec slavných Waterfordských křišťálových výrobků.

Nejznámější a nejvíc hledaný Waterfordský křišťál, dílo Miroslava Havla je „Lismore," „Colleen a Kildare." Dále známý po celém světě je křišťálový lustr ve Westminsterském opatství v Londýně, křišťálová replika sochy Svobody, soška, kterou Miroslav Havel vytesal z bloku křišťálového skla a věnoval ji prezidentu Ronaldu Reaganovi v Bílém domě v den sv.Patricka v roce 1986.

Celoživotní dílo Čecha, umělce Miroslava Havla je důkazem, že talent a dovedné pracující ruce českých emigrantů se ve světě nikde a nikdy neztratí.

Miroslav Havel zemřel 5.září 2008 ve věku 86 let ve svém domově v městě Waterford v Irsku.

Čest budiž jeho památce a ať odpočívá v pokoji v zemi, kde šťastně žil a pracoval víc než polovinu svého života.

Lubomír Hromádka

Stála jsem u brány nebe a pekla (3)

Esoterika – reinkarnace

Mnohem více než v Něho jsem věřila v Merkura, Venuši a souhvězdí. ***Talismany*** byly pro mě důležitější než Pán. Byla jsem oslněna ***astrologií*** a hvězdopravectvím a všude kolem jsem vyprávěla, jak hvězdy můj život ovlivňují a pozitivně utvářejí. Astrologie je jednou z těchto malých trhlin v našem životě duše, kterým nepřikládáme žádným význam. A když pak zpozorujeme, jak jsme zapleteni do těchto triků, které také ***mají démonický původ,*** potom už bývá většinou příliš pozdě, abychom se z toho ještě vyprostili.

Začala jsem pak běhat za každým módním proudem ducha doby. Všechny nauky – i když pramenily z jakkoli chorých mozků – byly pro mě zajímavější než radostná zvěst Pána. Všechno bylo „in" více než Písmo svaté a staletí stará nauka katolické Církve. Začala jsem proto také věřit na to, že člověk prostě umře a potom zase nanovo začne mít další život. Znovuzrození, ***reinkarnace,*** byla pro mě vítanou naukou, abych vyplnila svůj nevěrecký a bezduchý život.

Vděčnost vůči mému Stvořiteli mi byla cizí. Prostě jsem na to vůbec nikdy nemyslela. ***Milost*** byla něčím, co jsem ze svého slovníku ***vyškrtla*** – stala se pro mě cizím slovem, jehož význam jsem úplně zapomněla a pro svůj životní postoj už ani nepotřebovala. Už jsem si vůbec nebyla vědoma toho, že Pán zaplatil i za mne vysokou cenu, že jsem i já byla Jím vykoupena za cenu Jeho Nejdražší Krve.

Toto všechno mi přicházelo na mysl při této zkoušce z Desatera ***prostřednictvím slov a otázek toho nebeského hlasu. Nyní jsem to všechno viděla úplně průzračně.*** Slepota jakoby byla smazána. Zkoušejí mě a chtějí vědět, co vím o Desateru přikázání. A vytýkají mi, že jsem předstírala, že jsem si namýšlela, že Boha uctívám; že Pána miluji. ***Tloukli mě mými vlastními slovy.*** A co to mělo nyní znamenat… měla jsem být prostě odkomandována k ďáblu, do pekla?

Když ke mně do ordinace jednou přišla jedna milá paní, aby mé místnosti vykouřila svou směsí bylin a vykropila esencemi štěstí a aby uspořádala ceremonii vyhánění neštěstí, řekla jsem jí: „Já na takový humbuk nevěřím, ale jen to udělejte, člověk nikdy neví. Když to neuškodí, může to být ještě k něčemu dobré!"

A tak ty místnosti zamlžila svými zaklínadly a pokropila svými vodičkami, aby do mých místností pomohla proniknout štěstí a pohodě. Tak jsem připustila, aby samotné toto ***primitivní kouzelnictví*** a tato ***pověra*** odporující mé vědeckosti měla v mém životě už ***větší význam a vliv než Pán*** a Jeho radsotná zvěst.

Měla jsem v ordinačních místnostech schovaný v jednom koutě, kde to nikdo nemohl vidět a kde si toho nemohli všimnout ani pacienti – masitý list rostliny „Aloe vera" (španělsky: „Penca de sáliba"), o které mi vyprávěli, že jí jsou vyháněny špatné energie z místností.

Posuďte nyní sami, na jakých scestích a bludných cestách jsem se nacházela! Dozvídáte se všechno, jaká ***prázdnota*** naplňovala můj život ***místo pravé nauky.*** Je mi to hanba a dnes se za to stydím. Ale to bohužel byl skutečně můj tehdejší život!

A tak pokračovali, aby analyzovali můj život na základě deset Božích přikázání. Přitom také zcela přesně poukazovali na to, jak jsem se chovala vůči svému bližnímu. Jak často jsem přece volala k Pánu, že Ho miluji a mám ráda, než jsem se od Něho svého Pána Boha, odvrátila. Než jsem začala bloudit po mylných cestách ateismu a následovat falešné nauky, často jsem Pánu říkala: „Můj Pane a můj Bože, miluji Tě!"

Já a můj bližní

Ale týmž jazykem, kterým jsem Pána tak chválila a velebila, tímto stejným jazykem a týmiž ústy jsem celému lidstvu házela klacky pod nohy a nazývala ho zpropadeným. ***Všechno a každého*** jsem jenom ***kritizovala.*** Nic mi nebylo vhod. ***Na celý svět jsem ukazovala prstem*** a přikládala mu vinu, pouze na sebe jsem neukazovala, já jsem byla ze svých obviňování vyňata! Vždyť ***já jsem byla ta „svatá Glorie",*** ta „dobrá", ta „milá" a ta „krásná".

A jak jsem se přitom ještě vychloubala, když jsem říkala, že miluji Boha; a přitom jsem byla ***závistivá, nesnesitelná*** a nikterak vděčná! V žádném okamžiku jsem ***neprojevovala uznání a vděčnost svým rodičům a své rodině*** za všechnu námahu, oběti a lásku, kterou všichni vynaložili proto, aby mi umožnili dobré odborné vzdělání, aby mě viděli společensky postupovat, aby mě podporovali.

Ale k tomu připadá ještě to, že jakmile jsem dokončila své vzdělání, jakmile jsem se vyšplhala na svůj žebříček kariéry, tu už moji ***rodiče a má rodina nebyli pro mě důležití.*** Dokonce se ti, kteří mě všemi možnými prostředky podporovali, stali vedlejší věcí, která nestojí za zmínku. Ano, došlo to dokonce tak daleko, že ***jsem se styděla za svou matku.*** Styděla jsem se za ni, protože byla z tak prostých poměrů a živořila za tak žalostných okolností.

Já a moje rodina

A po tomto shrnutí mého egoistického životního stylu mi při této zkoušce z Desatera Božích přikázání ještě ukázali, jak jsem ***selhala i jako manželka*** a jak jsem se chovala naprosto mimo. Daleko vzdálená od očekávání, které svěřil Bůh křesťanskému partneru v manželství.

Co jsem byla za ***manželku***? Jaká jsem byla? Celý den jsem reptala už od okamžiku, kdy jsem vstala z postele. Můj milý muž mě přátelsky pozdravil slovy: „Dobré ráno!" A co jsem na to řekla já: „Jak to má být dobré ráno? Podívej se přece z okna! Vždyť už zase prší!" Uměla jsem prostě vždycky něco vytknout a kritizovat, měla jsem ***špatnou náladu.*** Nikdo mi nemohl nic udělat po chuti. Na všem jsem něco nacházela a hned jsem se nad tím začala ***rozčilovat.*** Nejen vůči svému muži, ale i vůči dětem jsem se chovala týmž nesnesitelným a také ***nespravedlivým způsobem.***

V této zkoušce na druhém břehu mi také ukázali, že jsem nikdy, ani jednou neměla upřímný cit lásky nebo pravého soucitu vůči lidem kolem, vůči svým bratřím a sestrám vně rodiny. A Pán mi řekl: „Ty jsi na ně prostě nikdy nemyslela!" A uviděla jsem nesčetné nemocné a osamělé a začala jsem naříkat:

„Ó, Pane, jak jsou přece ubozí, jak opuštění, tito nemocní lidé. Nikdo se o ně nestará! Dopřej mi přece tu milost, abych k nim šla a navštívila je, abych je potěšila a zahnala jejich samotu tím, že bych u nich zůstala. Také mnoho těchto děti, které už nemají matku, ti často tak malí sirotci, ó, Pane, jaké utrpení musejí snášet už v docela mladém věku."

A čím více jsem se dívala a čím dále postupovala tato zkouška, tím zřetelněji jsem před sebou viděla své ***„zkamenělé srdce"***. Bylo pro mě jako obluda, kterou jsem teď najednou musela zjistit ve svém dřívějším způsobu bytí. A všechno bylo tak jasné a tak jednoznačné, ***že jsem se žádným způsobem*** – jak jsem jinak byla vždycky zvyklá – z té aféry ***nemohla vyvléci.*** Jedním slovem stručně a jasně řečeno, shrnuto: V této zkoušce na základě Desatera Božích přikázání jsem totálně propadla. Na základě svého uplynulého života jsem neměla šanci obstát. Bylo to prostě nepochopitelně strašné! Ve svém uplynulém životě jsem žila v obrovském chaosu. Neexistoval už žádný řád, jak byl dán ve stvoření. Co mi prospělo, že jsem nikoho nezavraždila a žádného člověka nezabila? Budu Vám vyprávět ještě jeden příklad:

Velmi často jsem mnoha potřebným lidem darovala zboží, potraviny, oblečení a mnoho dalšího. Ale nikdy jsem jim to ***nedávala z nezištné lásky, ale většinou abych nabyla na významu,*** abych ukázala, jak jsem dobrá, abych na ně zapůsobila vylhaným dojmem a abych v naší pokrytecky uhlazené společnosti vybudovala o sobě hezký obrázek. Protože jsem totiž byla velmi bohatá, chtěla jsem pak lidem ukázat, jak jsem dobrotivá a velkodušná. Měli na mou velkorysost zírat s otevřenou hubou a také mi proto závidět a obdivovat mě. A rovněž protože jsem byla tak bohatá, ***chtěla jsem svými dary a velkorysostí manipulovat bídou a chudobou lidí*** a také se ještě učinit potřebnou. A tak jsem například říkala: „Podívej, tuhle Ti dávám to a ono (podle toho, co mi právě přišlo pod ruce nebo co mi prostě zbylo), ale prosím Tě, buď tak laskav a jdi místo mne na rodičovskou schůzku do školy mých dětí a zastup mě tam, neboť bohužel nemám čas, abych chodila na tato školní shromáždění, kde se vždycky kontroluje osobní účast." A tímto způsobem jsem sice v celém okolí rozdala bezpočet věcí, ale ***každý dar byl z mé strany spojen s nějakými podmínkami nebo požadavky.*** A tak jsem lidi měla na svém vodítku. Manipulovala jsem jimi a oni na mně byli závislí. A kromě toho se mi mimořádně líbilo, když jsem pozorovala, že za mnou běhá houf lidí a za mými zády dále ***vypráví, jak jsem prý rovněž velkodušná, dobrotivá a svatá.*** Budovala jsem si tak ve společnosti o sobě působivý obraz. ***Nikdo nevěděl, že to je klamný obraz,*** který neodpovídá skutečnosti. A nyní to bylo zjevné.

Při této mé zkoušce vyšlo všechno najevo. Řekli mi: ***„Jediným bohem, kterého jsi uctívala, byly peníze. Tímto božstvem peněz ses sama zatratila!!*** Kvůli tomuto svému bohu peněz a zlata ses řítila do propasti. A tak jsi se sama stále více vzdalovala od Pána Boha". To souhlasilo, po nějakou dobu jsme měli velmi mnoho peněz, ale potom jsme zbankrotovali. Dluhy nám přerůstaly přes hlavu, měli jsme neskutečně mnoho dluhů. A peníze nám úplně došly, už jsme nic neměli…

A když mi právě toto všechno s penězi vytýkali, prostě jsem křičela: „Ale o jakých penězích vy tu mluvíte; zanechala jsem přece tam na zemi celou spoustu problémů a dluhů"… a více už jsem říci nemohla…

Nevezmeš jméno Boží nadarmo!

Když mi pak činili výčitky v druhém přikázání, jasně jsem viděla, jak jsem se ještě jako dítě politováníhodným způsobem učila, že ***lži*** jsou výborným prostředkem, abych unikla trestům své matky, které někdy mohly vypadat i velmi přísné a tvrdé. A tak jsem začala jít svou cestu ***ve společnosti otce všech lží, satana.*** Stal se tak mým společníkem na cestě. Stala jsem se velkou lhářkou. A v tomto „umění lži" jsem se zdokonalovala. Stávala jsem se stále více perfektní. A v té míře, ***jak se mé hříchy stávaly stále většími*** a nechutnějšími, ***stupňovaly se i mé lži*** a stávaly se stále většími a nestydatějšími. Chtěla jsem patrně dokázat sama sobě, k jakému mistrovství to v této disciplíně lži mohu dotáhnout. Lži se stávaly stále mocnějšími a přerostly mi přes hlavu – stejným způsobem jako dluhy.

Vrcholu hříchu lži jsem dosáhla, když šlo i o to svaté, o to Nejsvětější a o samotného Pána. Pozorovala jsem, že moje maminka měla velkou bázeň před Pánem Bohem. A pro ni bylo jméno Pána něčím úctyhodným a velmi svatým. Nechala jsem si to procházet hlavou a pomyslela jsem si, že to je pro mě opravdu ta nejlepší zbraň. Tak ji mám (svoji matku) zcela v hrsti. A začala jsem při každé maličkosti a abych podpořila každou z mých lží, přísahat při Bohu.

Brala jsem si Jméno Boží prostě lehkomyslně a bezdůvodně do úst. Své matce jsem například říkala: ***„Mami, při našem milém Kristu ti přísahám…"***; nebo: ***„Mami, při Jménu Boha Otce ti přísahám, ujišťuji tě*** atd. atd...", a tak jsem přitom věrohodně vymyšlenými lžemi unikala asi zaslouženým trestům své matky.

Dokážete si představit, že pro svá lhaní, pro své prasečárny, pro tuto hromadu výkalů, ve které jsem se často cítila sviňácky dobře, jsem ***zneužívala Nejsvětější Jméno Boží*** a tím jsem Ho zatahovala i do výkalů, protože jsem sama rovněž až po krk vězela v tomto močálu hříchů a v tomto lidském hnoji.

A teď se podívejte, moje milé sestry a bratři, díky svému osudu a této zkušenosti smrti, o které zde právě podávám zprávu, jsem se také naučila a na vlastní kůži zakusila, že ***slova a věty,*** které opouštějí naše ústa a které z nás vycházejí často tak lehkomyslně a neuváženě, nejsou prostě odváty větrem a takříkajíc se nerozplynou. Ne, zůstávají často skutečností, která nás mnohem později dostihne a najednou se nám zase ***vrátí jako „bumerang"***, snad dokonce ještě lépe vyjádřeno, ***dopadne zpět na nás.*** Možná Vám teď přeběhne mráz po zádech, až Vám povím následující. Ne jednou, ale velmi často, když byla moje matka opravdu tvrdohlavá a prostě mi nechtěla věřit, zkrátka jsem jí řekla: ***„Mami, ať do mě uhodí blesk, jestli lžu. Říkám ti jen čistou pravdu!"***

A tyto mé časté výroky upadly v zapomnění a nikdo už na ně nemyslel. Ale teď se podívejte, stojím před Vámi pouze z čistého Milosrdenství Božího, ***nebo' mě skutečně zasáhl blesk,*** prakticky mnou projel, prakticky mě rozpůlil na dvě části a úplně spálil.

Tak mi tedy na onom světě ukázali, jak já, která jsem se velkolepě vydávala za katoličku, nikdy jsem nedržela slovo, vždycky jsem byla jen věrolomná a vždycky jsem Nejsvětější Jméno Našeho Pána a Boha jen zneužívala a stavěla před své nečestnosti.

Zapůsobilo na mě, jak Pán snášel všechny tyto ohavné a odporné případy a jak ***všichni tvorové současně před Ním na znamení dojemného klanění a úcty padají na tvář.*** Viděla jsem

nejblahoslavenější ***Pannu Marii,*** Matku Boží, u nohou Pána ve velké úctě a adoraci. Modlila se za mě a ***úpěnlivě Ho prosila.*** A já, velká a hanebná hříšnice, jsem si z mého bahna s Pánem tykala. Já, která jsem byla přece údajně tak dobrá a měla jsem tak dobrou pověst, kterou jsem si ovšem koupila svými manipulacemi. A tak jsem se viděla, jak často jsem se ***bouřila proti Pánu,*** jak jsem byla na Něho naštvaná, jak jsem na Něho nadávala a i ***Ho proklínala.*** Bylo pro mě nejen ***zahanbující,*** nýbrž ***nesnesitelné a bolestné,*** když jsem si byla vědoma této minulosti a měla na ní jasný pohled.

Pomni, abys den sváteční světil!

Když při mé zkoušce podle Desatera dojde na přikázání svěcení dne Páně a svátečních dnů, byl to hrozný okamžik. Přepadla mě sotva snesitelná bolest. Ten hlas mi řekl zcela jasně a suše, že jsem byla ***denně čtyři i pět hodin zaměstnaná svým tělem,*** svým zevnějškem, svou domnělou krásou, přitom jsem denně nevěnovala ani 10 minut tomu, abych Pánu dosvědčila svoji hlubokou náklonnost a vděčnost nebo abych k Němu hovořila v modlitbě. Ano, často tomu bylo dokonce tak, že když jsem Mu slíbila růženec, oddrmolila jsem ho většinou ve spěchu a stresu. Přitom se také stalo, že jsem řekla: „Vždyť to zase dopadne dobře. Mohu se jistě dobře ***odmodlit růženec v reklamních pausách svých oblíbených televizních seriálů.“***

A tak mi na onom světě ukázali, jak jsem byla vůči svému Pánu Bohu stále nevděčná, nikdy mi nepřišlo na mysl, abych Jemu, svému Stvořiteli a Vykupiteli, poděkovala. A také mi jasně postavili před oči, co všechno jsem zplodila za výmluvy, když šlo o to, že jsem nechtěla jít na mši svatou z pouhé lenosti.

„Ale mami, jestliže je Bůh všude a všudypřítomný, proč bych tam pak měla bezpodmínečně chodit a vyhledávat ho v kostele.“

Jasně, pro mě bylo velmi jednoduché a pohodlné pronášet takové výroky a tak mluvit. A ten hlas znovu opakoval výtku, že jsem Pána ***Boha nechala na sebe čekat každý den 24 hodin*** a celý čas jsem si na Něho nevzpomněla. Nemodlila jsem se k Němu a ani v neděli jsem k Němu nešla, abych Mu děkovala, abych Mu projevila svou vděčnost a ukázala Mu svou lásku alespoň v den Páně. To na mě bylo prostě příliš. Byla jsem příliš ***pyšná*** a navíc nafoukaná.

Ale nejhorší na tomto mém případu bylo, že tato návštěva kostela byla pro mou duši jako restaurace. Bez chození do kostela moje ***duše*** zakrňovala, lépe řečeno ***hladověla,*** protože rovněž nedostávala žádnou potravu. Ale věnovala jsem se jen svému tělu, abych pečovala o toto pomíjivé tělo a hýčkala ho, na to jsem měla všechen čas na světě. Stala jsem se ***otrokyní svého těla.*** A přitom jsem zcela přehlížela jeden malý, ale podstatný detail.

Měla jsem také duši, o kterou jsem se prostě vůbec nestarala. Byla „úplným sirotkem“. Nikdy jsem ji neživila Slovem Božím. Neboť i na to jsem měla ve svém repertoáru lákavější průpovídku, když jsem vytrubovala, že ten, kdo pravidelně čte bibli, se dříve nebo později zblázní. A svátosti jsem vůbec neměla v lásce. Jak bych jen mohla vyznávat své hříchy jednomu z těch „starých, zkostnatělých ubožáků“, kteří sami byli horší a hříšnější než já sama. Neboť pro mě a mé prasečiny bylo ***velmi vítané, abych ke zpovědi nechodila.*** Ten velký lhář a rozvraceč (vždyť to je doslovný význam slova „diabolos“), totiž satan, mě držel daleko od zpovědi a svátostí. A tak to satan dovedl i do stavu, aby zabránil uzdravení a očištění mé duše. Je tomu totiž tak, že démon pokaždé, když jsem se dopustila hříchu, otiskl na bílý šat mé duše své razítko, černé znamení své říše temnoty.

Moje hříchy tedy nebyly bez následků. Nebyly bezplatné a zadarmo. Nýbrž měly těžké důsledky pro zdraví mé duše. Nikdy – kromě Prvního svatého přijímání – jsem nevykonala dobrou svatou zpověď. A od té doby jsem už nikdy ke zpovědi nešla. A nezřídka jsem se setkala s ***knězem přizpůsobeným době,*** který mi dokonce dával zapravdu v mém postoji k individuální zpovědi - a tuto svátost označoval, jako že už neodpovídá naší moderní době a už není pro moderního člověka žádoucí. A tak také docházelo k tomu, že pokaždé, když jsem ***šla ke svatému přijímání,*** přijímala jsem Pána Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti oltářní ***nehodně.***

A mé rouhání šlo dokonce tak daleko, že jsem pyšně a vševědoucně všude hlásala: „Co to má být ta Nejsvětější? Vždyť jak to má být možné, aby sám všemohoucí živý Bůh byl přítomen v kousíčku chleba, v hostii? Tito kněží by přece měli raději k hostii přidat trochu karamelové polevy, aby alespoň chutnala dobře a ne tak mdle.“ Tak dalece se můj život nyní vymkl kontrole a natolik jsem opustila řád stvoření, že jsem byla schopná vytrubovat taková ***rouhání.*** A tak jsem dosáhla nejhlubšího bodu, ***odbourání a ničení svého vztahu k Bohu, k svému Stvořiteli.***

Nikdy jsem nedopřála své duši něco opravdu hodnotného, nějakou stravu. A abych tomu všemu ještě nasadila korunu, nečinila jsem nic jiného, než že jsem ***kritizovala a očerňovala kněze.*** Měli byste zažít, jak mi právě tento bod těžce dopadl na hlavu při mé zkoušce na onom světě. Tento hřích mi Pán velmi těžce přičítal. V mé rodině bylo vždycky už zvykem otírat si hubu o kněze.

Pokud si vzpomínám, tedy od té doby, když jsem byla ještě velmi malá, se u nás doma ***o kněžích mluvilo špatně.*** Počínaje mým tatíkou všichni prostě říkali, že oni byli typy záletníků, otočili se za každou sukní a že všichni dohromady byli více požehnáni penězi a bohatstvím než my prostí lidé. A všechny tyto pomluvy jsme my děti opakovaly odmalička. A k tomu mi nyní řekl Pán smutným, ale přísným hlasem: „Copak sis myslela, že jsi, abys tak jednala, jako bys byla Pánem Bohem, a posuzovala mé pomazané a přitom je ještě pomlouvala a urážela?“ A pokračoval: „Oni jsou lidmi z masa a krve. A co se týče ***svatosti nějakého kněze,*** tak ta je ***živena především také skrze společenství věřících, skrze lidi ve farnosti.*** Společenství nese Bohu zasvěceného svými modlitbami, uznáním a úctou, kterou mu prokazují, podporou, kterou mu lidé dávají. ***A jestliže nějaký kněz propadne hříchu, pak byste se ho neměli tak moc vyptávat na důvody a obviňovat ho, ale spíše hledat vinu u společenství, které mu odpíralo úctu, uznání, podporu a modlitbu nebo je neposkytovalo v dostatečné míře.“***

A Pán mi potom ukázal, jak se pokaždé, když jsem kritizovala a špinila kněze, na mě vrhli démoni a jak se ke mně přitiskli ďáblové. A nad to jsem viděla, jak velké zlo jsem způsobila, když jsem prohlásila a označila jednoho Bohu zasvěceného za homosexuála a tato novina proletěla jako blesk celým společenstvím věřících. Nedokážete si vůbec představit, jak velkou, nesmírnou škodu jsem tím způsobila. *(Pokračování příště.)*

Osobní svědectví Dr. Glorie Polo

MLADÝM

Z farní kroniky z Veselí nad Lužnicí v Čechách

O tom jak postupovala v době komunismu ateistická výchova

Rok 1948

„Náboženský život na osadě je chabější než jiná léta. Schůze a sport zaměstnává mladé i staré. Nedostatek pracovních sil nedopřává možnosti k návštěvě služeb Božích všedního dne a mnoho žen je zaměstnáno při péči o rodinu, aby se zvýšila životní úroveň, neboť služebné veřejných zaměstnanců je nedostatečné. Ve volných chvílích konají pak práce v domácnosti i ve dny sváteční, chudnou duševně ženy matky samy i celá jejich rodina. Tisk i rozhlas je plný útoků na papeže a kněžstvo, líčení určitých kruhů, že se nejedná o náboženství - nýbrž o ochranu rozsáhlých latifundií pro několik církevních hodnostářů, to vše nese ovoce a zapouští kořeny u mnohých vlažných katolíků a zvláště mládeže. Snažíme se proti rozsévačům zla vychovati apoštoly pro každý stav, ale jde to zvolna. Bázeň o existenci mnohé zahání do ústraní a pasivity."

Rok 1953

„V tomto roce už někteří rodiče nepřihlásili děti k vyučování náboženskému. Rostou jako stromy v lese, budou z nich moderní pohanné. Vedle místního duchovního P.Antonína Komrsky učila náboženství laická katechetka Smetanová z Milevska - dívka zbožná, snaživá, ale pedagogicky slabá."

Rok 1957

„Tento rok byl smutný hlavně duchovně. Účast na službách Božích malá, ke svatým svátostem také málo osadníci přistupovali a děti na náboženství nepřihlásili a ty přihlášené, jak mohly, před vyučováním utíkaly. Propaganda zesměšňování víry a celé to ďábelské dílo má svoje ovoce. Náš národ jde k pohanství. Co jiní národové vyhazovaly jako odpadky, toho se Čecháčkové vždy jako moderního, nového houževnatě chytali a drželi."

Rok 1958

„Rok od roku je účast na službách Božích menší a menší. Hlavně mládež naprosto selhává. Jsou zde sporty - v létě kopaná, v zimě hokej a kino. Kino „Čas" má návštěvu, takže i věřící mládež často utíká ze školení našeho, jen aby chytila už, co se promítá. Mnoho dospělých z venkova je zaměstnáno v živočišné výrobě (krmí dobytek hovězí, vepřový, jiní mají na starosti drůbež) a velmi málo jim času zbývá pro Boha a duši.

Také městské obyvatelstvo neděli a svátky nesvětí. Ve většině rodin jsou oba manželé zaměstnáni, a tak se v neděli pere a uklízí. Také důchodci nejsou jako staří penzisté. Důchod je po dlouhé době služby, nedostačující a musejí si přivydělávati, jak se dá. Všichni příslušníci komunistické strany zvláště funkcionáři a ti, co měli nějaký úřad, dostali vybídnutí, že se sami ani jejich manželky nesmějí účastniti služeb Božích, že mají z církve vystoupiti a odhlásiti také děti z náboženství. Většina jich poslechla, aby jejich děti mohly studovati, nebo nějaké lépe placené zaměstnání dostaly.

Dne 18.března byla ukradena z oltáře P. Marie barokní soška P. Marie Bolestné. Krádež byla hlášena SNB a také její příslušníci sošku zabavili v obchodě se starožitnostmi. Soška byla vrácena, ale bez mečíků .... Také v Dráhově byla ukradena gotická soška P. Marie, jejíž cena byla odhadována na 100 000 Kč a kostelu nebyla vrácena...."

Výňatky s knížky „ Veselí nad Lužnicí 1945 – 1959"
Radoslava a Michala Virtových
zaslal do Hlasů národa Jaroslav Mencl, Cleveland OH

Česká komunita v Chicagu

Rok 2008

Česká misie dlouhá léta oragnizuje pro děti sobotní školu kardinála Berana, kde se učí český jazyk a náboženství. V poslední době již tuto školu navštěvu velmi málo dětí. Při tom v naší misi bývá každoročně pokřtěno 20 – 30 dětí. Rodiče při křtu slibují, že „budou děti vychovávat ve víře v Pána Ježíše, že je budou učit milovat Boha a bližního, jak nám to Pán Jěžíš přikázal." Abychom rodičům připomněli povinnost náboženské výchovy, zaslali jsme rodinám dětí pokřtěných v roce 2000 a 2001 dopis s pozvánkou do české školy. Z 28 zaslaných dopisů se 13 vrátilo nedoručeno, což znamená, že rodiny se odstěhovaly a s misií neudržují žádný kontakt. Z ostatních se ozvala jedna rodina, jejichž děti ovšem neznají ani slovo česky. Do náboženství se z oslovených dětí nepřihlásil nikdo. – A to žijeme ve svobodném světě. Materialismus a ďábel slaví triumfy. Možná ale tyto děti chodí do amerických katolických škol.

Také Svatý otec Benedikt XVI. upozorňuje, že i nejvyspělejší evropské země a mnohé další křesťanské země ve světě ztrácejí svou křesťanskou identitu a připomíná, že je potřeba obnovit morální hodnoty. Snahy „zavrhnout Boha" vyúsťují v aroganci moci, sobectví, nespravedlnosti, vykořisťování a násilí.

Poznámku připravil Fr. Dušan Hladík

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Z dějin starého Ruska

Ruská federace se rozkládá na ploše přes 17 milionů km^2 a má 147 milionů obyvatel, z toho na evropskou část připadá 4,3 milionů km^2 s 116 miliony obyvatel. Rusko se rozprostírá ve východní Evropě od Baltského moře k Uralu a od Severního ledového oceánu k Černému moři na jihu a v severní Asii od Uralu na východ až k Tichému oceánu.

Většina obyvatel východní Evropy a Balkánu jsou potomci slovanských kmenů, které se zde usadily přibližně před 6. stoletím našeho letopočtu. Východní Slované, kteří patřili k těmto kmenům a později se začali nazývat Rusové, si vytvořili domov na velkých pláních (stepích) severně od Černého moře. Odtud v průběhu století rozšiřovali své území až do doby, než se zmocnili území, která dnes nazýváme Evropským Ruskem, tedy rozsáhlého území ledové tundry, hustých lesů a stepí, křížem krážem propletených sítí mohutných řek, mezi něž patří Dněpr, Dněstr, Don a Volha, které tvořily dopravní tepny. Severní část země původně obývali Slované, zatímco na jihu žily různé kočovné kmeny. V 9.století našeho letopočtu začali pronikat na území Vikingové - Variagové, kteří připluli po velkých řekách ze severu a ovládli místní obce. Vikingové rychle začali nabývat převahy nad původním obyvatelstvem a založili první stát na území dnešního Ruska, jehož hlavním městem se stal Kyjev.

Kyjevská Rus, situovaná na důležité obchodní trase spojující Baltské moře na severu s Černým mořem na jihu, prosperovala. Během 10. století byli Vikingové - Variagové poručtěni. Nicméně další nájezdy těchto Vikingů a jejich pronikání dále na jih a jejich úspěšné obchodování na jihu v ryze vikingském stylu, je přivedlo do kontaktu s Byzanskou říší, jejíž hlavní město Konstantinopol, bylo největším městem v křesťanském světě. Řecká a křesťanská kultura Byzance měly na Rusko nesmírný vliv. Jedním z největších zlomů v ruské historii bylo obrácení pohanské populace na křesťanství, které přijali v byzantské (východní - řecké) formě **během vlády svatého Vladimíra (978 – 1015).** Současně s tím přijali Rusové abecedu založenou na řecké abecedě. Byzantská kultura Rusy silně ovlivnila a způsobila, že životní filozofie východních Slovanů se začala odlišovat od života západních Evropanů, které bezprostředně ovlivnila latinsky orientovaná kultura a římskokatolická církev.

V době svého vrcholu, **za vlády Jaroslava Moudrého (1019 – 1054),** patřila Kyjevská Rus mezi silné evropské mocnosti. Po smrti Jaroslava byl však stát oslaben tím, že bylo území rozděleno mezi jeho potomky a Kyjevskému knížectví zbyla jen slabá autorita nad zbývajícím územím. Dravý kočovný národ Kumánů využil situace a obsadil značnou část stepí. Mnoho Rusů hledajících bezpečnější život emigrovalo do lesů a k jezerům na severovýchodě. Za čas se knížectví na severovýchodě stala mocnější než Kyjev a zahájila v ruské společnosti odklon od Evropy. Ve 13. století byla ruská knížectví napadána Tatary, větví Mongolského národa.

Tataři založili **chánovu říši Zlaté hordy** s hlavním městem v Saraji na Volze. Po dobu dvou století platili Rusové vysoké daně a uznávali Tatary jako své vládce. Tataři v roce 1238 obléhali a vyplenili město Vladiměř. Jen o deset let později **Alexandr Něvský,** ruský hrdina, získal moc kolaborací s těmito Tatary jako princ Vladiměře. Alexandr Něvský spolupracoval s Tatary během bojů se Švédy a teutonskými rytíři. Ale Vladimírova sláva nevydržela a časem se objevila nová síla. Byla jí Moskva.

Moskva byla založena ve 12. století. Stojí v srdci ruské říční sítě. Sled několika ruských panovníků z ní vytvořil centrum mocného **moskevského knížectví.** Moskevský kníže **Ivan III. Veliký** jednou provždy odhodil svoji loajálnost vůči tatarské Zlaté hordě. Kombinací síly a diplomacie moskevský kníže Ivan III. zredukoval většinu ostatních ruských knížectví na vaza ské státy a svrhnul velkou novgorodsko republiku na severu. Získal také určit území západně od Polsko-litevského stát ale bývalé hlavní město Kyjev zůstalo n hranici. Za vlády Ivana III. Velikého byl znovu obnoveno spojení s Evropou a Iva novo postavení bylo takové, že se moh roku 1472 ženit se Sofií, neteří posledníh byzantského císaře. Samotná Byzantsk říše se rozpadla poté, co Turci v roce 145 zaútočili na Konstantinopol. Ruská círke se stala hlavním nezávislým centrem veš kerého pravoslaví. Moskevský patriarch převzal vedení celé pravoslavní církve dále posiloval autoritu cara jako jejího Bo hem určeného představeného a posilova víru v mimořádný osud Ruska.

Autokratickým ambicím moskevských knížat kladli odpor **vlivní Šlechtici, bojaři,** po více než století. Tento konflikt s ještě přiostřil za vlády silného, schopnéh a občas pološíleného **Ivana Hrozného.** V roce 1547 byl Ivan IV. korunován, přija za svůj oficiální titul cara a stal se prvním vládcem moskevského knížectví. Stal s „carem veškeré Rusi." Přezdívka „hroz ný" naznačuje jeho prudkou až násilnic kou povahu. Byl zázračným dítětem, c státní záležitosti se zajímal již jako pě tiletý. Po své korunovaci přebudoval ar mádu a zahájil tažení s cílem rozšíři území říše do Kazaně, Astrachaně i na Sibiř. V roce 1547 se oženil s první s svých sedmi žen, Anastázií Zacharinovou Jurjevovou. Jeho další manželství měla krátké trvání, Ivan nechával své nemilo vané ženy zavraždit nebo je nutil vstoupi do kláštera. Roku 1564 zahájil vládu te roru, zčásti vzhledem ke své nedůvěře k bojarům. Zavedl tak zvanou opričninu. Strategicky a hospodářsky významné oblasti pak spravovali jemu oddaní úředníci a vojáci z nebojarských rodů, čímž zlomil moc bojarů. Ivan IV. zvaný Hrozný sestavil černě oděné elitní sbory zabijáků, které využíval k tomu, aby po tisících vraždili nebo deportovali jeho nepřátele -

skutečné nebo domnělé. Jako car (ruský výraz pro císaře) chtěl mít v zemi nejvyšší moc, aby pokořil bojary. Ivanova zvěrstva se stala výrazem jeho nesmyslné podezíravosti. Ivan IV. zvaný Hrozný zničil kvetoucí ruské město Novgorod a nechal povraždit jeho obyvatele. Krátce před svou smrtí zabil v záchvatu vzteku syna Ivana a poté se údajně kál za 3000 zavražděných.

Ivan IV. byl nešťastný, posedlý a nemocný podezíravostí. Jinak to byl sečtelý a vzdělaný vládce. V Rusku zavedl užívání knihtisku, a navázal diplomatické vztahy s ostatními evropskými státy. Byl si vědom toho, že Rusko bude mít prospěch z přímého kontaktu se Západem, proto se znovu snažil o sporného území u Baltu. Během prvních let své vlády byl Ivan IV. obzvláště úspěšný. Sérií vítězných válečných tažení na východ a na jih zničil tatarské chanáty Kazaňský a Astrachaňský a rozšířil ruskou nadvládu až k Uralu. Pak Ivan IV. podléhal depresi, podezíravosti, následovala série konfliktů Ivana IV. s bojary. Výbuchy jeho vzteku způsobovaly zmatek na vlastních panstvích cara. Poté Ivan IV. už nebyl schopný vojensky vzdorovat Polákům a Švédům a tak byl nakonec Ivan IV. donucen vzdát se všeho, co Rusko získalo u Baltu. Na vzdor Ivanově hrůzovládě a jeho podezřívavosti vůči bojarům a všem zavedeným opatřením proti bojarům, bojaři znovu získali, svou moc za vlády jeho slaboduchého nástupce **Fjodora I.,** který zemřel roku 1398, aniž zanechal dědice. Za cara pak byl zvolen **Fjodorův švagr, Boris Godunov.** Ke konci jeho krátce trvající vlády (1598 – 1605) Rusko vstoupilo do „doby zmatků." Zmatků v Rusku využili Poláci a Švédové, kteří Rusko napadli.

Ústřední moc v Rusku se rozložila po katastrofální neúrodě. Rolníci se vzbouřili. Zmatků v zásobování využívali podvodníci. Nějakou dobu bezvládí ochromovalo stát. Rusko nebylo schopno obrany. Městská domobrana se však vzchopila, aby Poláky vyhnala. K obratu v Rusku došlo pak v roce 1613 se zvolením Michala Romanova za cara.

Nástup Romanovců na ruský trůn

Romanovská dynastie vládla v Rusku od roku 1613 po tři století až do revoluce v roce 1917, která carský absolutismus ukončila.

V Rusku car se stal nenapadnutelným samovládcem. Po roce 1613 se objevila nová a poslušnější šlechta, která carovi sloužila. Odměnou za svou poslušnost šlechta získala privilegia. Především šlechta získala úplnou nadvládu nad rolnictvem degradovaným na nevolníky. Ti nemohli opustit půdu, kterou obdělávali a byli téměř výhradně k dispozici svým majitelům.

První car z dynastie Romanovců **Michal III. vládl Rusku v letech 1613 - 1645.** Za vlády jeho nástupce **Alexeje I. (1645 – 1676)** byla už carova autorita v Rusku zcela obnovena. Za vlády Alexeje I. bylo v Rusku zavedeno nevolnictví.

S útlakem a povinnostmi nevolníků se nemohla smířit řada dříve svobodných rolníků a bývalých bojovníků. Opouštěli půdu a vytvářeli skupiny uprchlíků, takové byly počátky Kozáků. S Kozáky měl ruský stát smíšené vztahy po celá staletí. Například ukrajinští Kozáci pomohli caru Alexeji I. ve válce proti Polsku. To vedlo Rusko k obnovení historického Kijeva. Na druhé straně Kozáci podporovali známé rolnické povstání na jihovýchodě Ruska vedené Stěnkem Razinem odl roku 1668. Povstání pak bylo potlačeno v roce 1671. Vraťme se však k dynastii Romanovců.

Za Alexeje a jeho nástupce **Fjodora III. (1676 – 1682)** byla znovu úplně obnovena carova moc. **Petr I. Veliký** se narodil v roce 1672, ruským carem se stal v roce 1689. Po své předchůdkyni **carevně Žofii** zdědil protiturreckou alianci a tak ve spolku s Rakouskem, Benátkami a Polskem pokračoval ve válce proti Turecku. Petr I. si uvědomil zaostalost Ruska a uložil si, že se bude od Západu učit. V letech 1697 - 98 navštívil Francii, Anglii a Holandsko, kde projevil velký zájem o technický rozvoj v těchto státech a také se zajímal o loděnice. Když, se Petr do Ruska vrátil, hned nechal podle evropského vzoru centralizovat administrativu ve státě. Především církev a šlechtu pevněji připoutal ke státu, podporoval vzdělání, průmysl a přejímání západoevropských zvyků. Petr I. Veliký založil ruské námořnictvo. V roce 1700 spolu s Dánskem a Polskem vedl severní válku proti Švédům, vítězstvím v této válce otevřel Rusku přístup k Baltu.

Na jaře roku 1703 si vyjel jednatřicetiletý car Patr I. Veliký na prohlídku bažinatého ostrova při ústí řeky Něvy. Nedaleko místa, kde se Něva vlévá do Finského zálivu. Petr bajonetem vyryl v trávě čtvercový náčrtek a prohlásil: „Zde bude stát mé město!" Sankt Petěrburg budovaly tisíce nevolníků, kteří hynuli mrazem a podvýživou a často se stávali kořistí smeček hladových vlků.

Carskou rodinu i šlechtu Petr donutil, aby si v novém městě stavěli paláce. Během pouhých padesáti let se ze Sankt Petěrburgu stala oslnivá metropole soupeřící bohatstvím a krásou s Benátkami a francouzskou Versailles.

Petr chtěl své reformy opřít o moderní armádu a průmysl. Do Ruska povolal ze západní Evropy odborníky, kteří založili železárny a slévárny, v nichž se odlévala děla, prachárny a loděnice, a kteří také vycvičili jeho armádu a stali se jejími veliteli. Nová armáda podstoupila první zkoušku poté, co ze severu vpadl do Ruska švédský král Karel XII. V bitvě u Poltavy nedaleko Dněpru roku 1709 byli Švédové na hlavu poraženi a švédský král musel uprchnout do Turecka. Roku 1714 porazila ruská flotila Švédy u mysu Hangö a Rusko získalo kontrolu nad Finskem.

Petr I. Veliký projevoval nejen ctižádost, ale i značnou energii. Ruské šlechtice donutil, aby vstoupili do jeho služeb jako státní úředníci. Podařilo se mu tak rychle vytvořit vzdělanou a schopnou státní byrokracii. Podporoval obchod, zformoval kalendář a abecedu. Vítězstvím nad Iránem v roce 1723 Petr získal západní pobřeží Kaspického moře. Petr podporoval vědu a umění, pokusil se v Rusku zavést povinnou školní docházku pro všechny děti. Petr zahájil v Rusku vydávání novin a otevřel Rusům okna do západní Evropy. V roce 1725 založil v Petrohradě Akademii věd. I když se Petrovi nepodařilo Rusko zcela přetvořit podle vzoru zápaní Evropy, učinil z Ruska přední evropskou velmoc. Jeden historik později napsal: „Petr Veliký v Rusku začínal s čistým listem papíru. Svojí mocnou rukou na něj napsal: Evropa a Západ."

Petr I. Veliký však prosazoval modernizaci Ruska terorem a to obdobně jako dříve Ivan Hrozný a později také Kateřina Veliká a také Stalin. Střední třída se po staletí v Rusku prakticky nevytvořila. Nevzniklo ani demokratické zázemí, car měl absolutní moc. Centralizované moci později využíval při modernizaci SSSR i sovětský režim.

Carské Rusko v 18. století

Car Petr I. Veliký zajistil vliv Ruska v Pobaltí. Zbývaly ještě dva problémy: polský a turecký, které byly stěžejními otázkami ruské zahraniční politiky po celé 18. století. Ke konci vlády cara Petra I. se dělila západní Evropa na dvě protichůdné skupiny států: Francie, Anglie a Prusko uzavřely na podzim roku 1725 smlouvu, která byla namířena proti Rakousku a Španělsku. Nadvláda Ruska v Pobaltí dále znepokojovala Anglii a zahrocovala vzájemný poměr mezi státy tak, že se v květnu 1726 dokonce objevila anglická eskadra v Baltském moři. Za takových podmínek se muselo Rusko přimknout k Rakousku, které bylo kromě toho přirozeným spojencem proti Turecku. Obranný spolek s Rakouskem byl uzavřen v srpnu 1726. Od toho okamžiku bylo úkolem Francie vytvořit kolem Ruska hradbu z jeho nepřátel - Švédska, Polska a Turecka. Roku 1735 začala válka Ruska ve spolku s Rakouskem proti Turecku a Krymu. Skončila pro Rusko neplodným bělehradským mírem, uzavřeným roku 1739 za prostřednictví Francie. Jevištěm druhého střetnutí s anglo-francouzskými spojenci bylo Pobaltí, kde pod vlivem francouzské diplomacie vystoupilo roku 1741 Švédsko proti Rusku, Válka skončila mírem v Abo.

Whitelhallská smlouva z roka 1756 odhalila nové seskupení politických sil v Evropě. Francie se sblížila a spolčila s Rakouskem, V Petrohradě se projevovalo kolísání, zápasily mezi sebou dva vlivy: anglický a francouzský, ale nakonec se Rusko připojilo k rakousko-francouzskému spolku, aby „byl oslaben pruský král." Ruské válečné úspěchy v roce 1762 v Prusku přivedly pruského krále Bedřicha II. na „pokraj záhuby." Bedřich II. se chtěl již zříci pruského trůnu, když smrt carevny Alžběty v roce 1762 ho zbavila nejobávanějšího nepřítele v Evropě. Car Petr III., velký ctitel Bedřicha II., prudce změnil kurz ruské zahraniční politiky.

Kateřina II, zvaná Veliká (1729 – 1796) dcera pruského generála, svrhla v roce 1762 svého manžela Petra III. a prohlásila se carevnou. Vláda Kateřiny II. zrušila pod tlakem veřejného mínění válečný spolek s Bedřichem II. Carevna Kateřina II. utvrzovala v Rusku nevolnictví a absolutismus. V roce 1775 krvavě potlačila povstání vedené Pugačovem. Vystupovala jako osvícená panovnice. Za panování Kateřiny II. Veliké (1762 – 1796) dosáhlo Rusko do té doby největších úspěchů. Bojovala úspěšně proti Turkům, připojila k Rusku Krym. V roce 1783 spojila s Ruskem Ukrajinu. V roce 1773, 1793 a 1795 se Kateřina II. podílela na dělení Polska. Získala pod svoji vládu území u Černého moře rozkládající se od Dunaje až po Kavkaz. Rychlé osídlování Sibiře a Aljašky přijímal zbytek Evropy s obdivem i s obavami. Kateřina zůstala absolutním panovníkem s neomezenou mocí. Kupovala si přízeň šlechty udělenými privilegiemi, zvláště když rostl počet menších rolníků, kteří se stávali nevolníky. Ti neměli téměř žádná práva a byli odíráni stále více. Vše přitom probíhalo v době, kdy panovníci většiny evropských zemí nevolnictví rušili. Rusko si tento nespravedlivý systém však udržovalo a odsoudilo se do role zaostalého státu.

Rusko v 19. století

Za vlády cara **Alexandra I. (1801 – 1825)** podnikl v roce 1812 Napoleon invazi do Ruska. V roce 1814 Napoleon abdikoval a ruská vojska vstoupila triumfálně do Paříže. V roce 1809 Alexandr I. získal Finsko, po Vídeňském kongresu a novém uspořádání Evropy získal většinu Pruska a rakouského Polska.

Alexandrův nástupce **car Mikuláš I. (1825 – 1855)** musel čelit povstání děkabristů (šlechtici a důstojníci, kteří chtěli sesadit autokratickou vládu). Děkabristé byli poraženi, byli posláni na Sibiř, anebo popraveni. Ve snaze si udržet neomezenou vládu Mikuláš I. vytvořil tajnou policii, která zasahovala snad do všech oblastí života. V roce 1854 vpadly Británie a Francie na Krym, aby zabránily Rusku v další expanzi na Balkán.

Ruská porážka v Krymské válce v roce 1856 otřásla suverénním postavením cara a podpořila snahu Mikulášova liberálnějšího nástupce **Alexandra II. (1855 – 1881)** zavádět v Rusku reformy. Nejvýznamnější reformou cara Alexandra II. bylo v roce 1861 zrušení nevolnictví v Rusku. Kruté potlačení polského povstání v roce 1863 opět otřáslo carovou pozicí. Revoluční skupiny vyvolaly v Rusku teroristickou kampaň, která v roce 1881 vyvrcholila atentátem na cara Alexandra II. a jeho smrtí.

Nástppcem Alexandra II. byl v roce 1881 **Alexandr III.** Po Alexandrovi III. vstoupil na ruský trůn v roce 1894 **car Mikuláš II.**

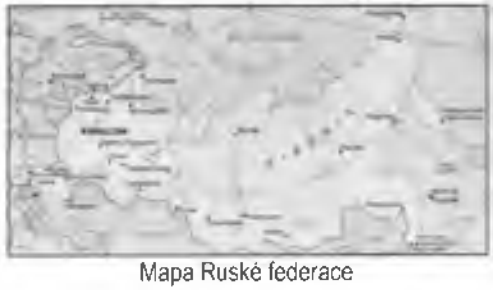
Konec 19. století a začátek 20. století v Rusku

Vlády Alexandra III. a poté cara Mikuláše II. neznamenaly pro Rusko nic jiného než rostoucí nespokojenost. Stávky byly důsledkem rychlého a nerovnoměrného rozvoje ruského průmyslu. Velice špatné pracovní podmínky vyvolávaly nespokojenost dělníků. Mezitím Rusko pokračovalo v expanzi do střední Asie a na Dálný Východ, vydobylo velké území na Číně, čímž získalo přístup k Japonskému moři přes přístav Vladivostok, který se stal konečnou stanicí Transsibiřské železnice.

V letech 1904 – 1905 bylo Rusko ve válečném konfliktu s Japonskem. Vítězství Japonska šokovalo svět. Po „krvavé neděli" 22.května 1905, kdy vojáci stříleli do pokojného průvodu lidí, car byl přinucen souhlasit s vytvořením reprezentačního orgánu, státní dumy. Bouře začaly ustupovat a car znovu získal kontrolu a moc. Jenže první světová válka přinesla další utrpení obyvatelstva a znamenala další krizi pro vedení státu. Boje, které následovaly, přinesly Mikulášovi II. a dynastii Romanovců zkázu. Car Mikuláš II. odstoupil v březnu 1917. V následujícím roce byl car Mikuláš II. s manželkou, se čtyřmi dcerami a se synem popraven. V roce 2008, devadesát let po této tragické události, byla nejvyšším soudem v Rusku rodina cara Mikuláše II. rehabilitována.

Na závěr bychom snad mohli ještě připomenout, že v roce 1867 prodala carská vláda Aljašku za 7,2 milionu dolarů Spojeným státům americkým.

Alena Kulheimová, Česká republika

Mapa Ruské federace

Seek First to Do What Is Good

The first - and most important - principle

Do good and avoid evil. This is the first precept of all moral reasoning, the fundamental starting point for any discussion about ethics. This principle defines morality itself. It is so basic that Saint Thomas believed it contains the whole essence of the natural law and that we have innate knowledge of it. It doesn't have to be learned. It is coded into our human nature by God, and it forms the foundation of our moral consciousness. Not everyone appreciates this principle to the same extent. Nor does everyone agree on the good to be done or the evil to be avoided and under what conditions. The answers to these further fundamental moral questions are not innately known. They must be arrived at by correct use of practical reasoning.

Although doing good and avoiding evil are in fact two sides of the same moral coin, our approach to moral living will be largely affected by which of these we consider to be more important. In traditional moral theology, these correspond to a basic distinction between sins of commission (the doing of evil) and sins of omission (the failure to do good). In the parable of the Good Samaritan, the robbers who beat and left the man for dead were guilty of sins of commission. The priest and the judge who passed by and did nothing to help the wounded man were guilty of sins of omission. Pope John Paul II, in his encyclical *Veritatis Splendor,* extended this distinction even further by speaking of a "negative" and "positive" sense of moral obligation. If John cheats on his wife, he directly violates the sixth commandment and commits adultery. But there is a positive side to that same commandment which requires that John strive to be more faithful in every way to his wife every day of their marriage. No one action can completely fulfill this positive obligation to a lifetime of living and making real the goodness of faithfulness in his married life.

This first principle of morality is worded to communicate what is most important. "Do good" comes before "avoid evil." If we reverse the order, as some ethical systems do, so that avoiding the doing of evil becomes more important than the proactive doing of good, then the first question in facing a moral decision becomes, "Is it a sin if I do this?" This is a legitimate and important question to ask. The trouble is that it tends to become the *only* question, resulting in a minimalist approach to moral living. As long as I haven't done evil, my moral responsibility is fulfilled. Yet the basic principle of morality encourages us first and foremost to do good and secondarily to avoid evil. The first moral question that should be asked is not whether the action I am contemplating is a sin. I should first ask, "What is the good in this situation that I, as a believing follower of Christ, should be seeking? Will performing this particular action enable me to attain and realize that goodness in the best possible way?" This focus on the pursuit of goodness not only prevents us from doing evil but also helps us to appreciate the deeper and often unseen reality that evil is defined in terms of a failure to seek and realize goodness. Sins of commission are in fact often the fruit of many previous sins of omission.

Jesus is clear on the matter. Those who are left out of the kingdom of God are precisely the ones who did not make use of the opportunities to do good to the least of their brothers and sisters - those who did not feed the hungry, clothe the naked, shelter the homeless, care for the sick, or visit the imprisoned. The Christian moral call is to live in pursuit of goodness. It is not a minimalist approach to life that says, "At least I didn't kill or commit adultery or lie, so I am still all right with God." Rather, it is the call to sustain life from conception to death, to honor fidelity and respect one's spouse and family, to defend and speak the truth at every opportunity, to actively work to bring about justice in all its many forms, to strive to "Be perfect...as our heavenly Father is perfect" (Mt 5:48).

Stephen Rehrauer, C.Ss.R.
Liguorian, December 2008

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou I.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, *redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud* nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Why, When and How Did Prague Come into Existence?

The ravishing panorama of Prague Castle with the Gothic Charles Bridge in the foreground, regarded as one of the most beautiful views on the whole world, has become the calling card of the city and the whole Czech Republic. There can be few tourists whose stay in this small country in the heart of Europe does not include a visit to the capital and a walk across the River Vltava to admire the captivating scenery. The appearance of the city today is the result of the work of generations upon generations of architects, builders and simple masons, but what did Prague look like at the beginning of its life as it began to take form? To answer these questions we need to immerse ourselves, at least for a moment, in the mists of the long gone past, in a world of myths and legends, and also consider the archaeological research that has been seeking to piece the fragments together and reconstruct the origins not just of Prague, but of the whole Bohemian state. For Prague and the Bohemian state are closely bound together, and one could not have existed without the other.

An old legend, dating from the beginning of the 12th century at the very latest, tells that in Pre-Christian times a people led by a primal patriarch called Čech came to an empty land on the edge of Germania, and on Čech's advice settled in the plains around the Mountain of Říp. This mountain, or rather hill, is a striking basalt volcanic formation that dominates the countryside north of the confluence of the River Labe (Elbe) and the River Vltava (Moldau), while a little further north the River Ohře (Eger) flows into the Labe. It was supposedly after the mythical primal father that the newly settled land came to bear the name Bohemia (in Czech Čechy). In fact everything was rather different. The Slav tribes who arrived in the course of the 6th - 7th centuries did not find an unknown and empty land, but an area populated by the predominantly Germanic population which had replaced the Celts roughly around the turn of the millennium BC/AD. The area began to be known in Latin as "Bohemia", after the Celtic tribe of Boiehomani. The Germans either retreated in the face of the Slav influx or over time merged into the Slav population, which meant that up to the 13th century the territory of Bohemia and Moravia was occupied almost exclusively by ethnic Slavs. Initially the Slavs probably did indeed originally settle what was roughly a circular territory around the sacred Mountain of Říp, which was evidently used for pagan ceremonies. But this was well before the development of a Czech state.

The actual birth of the state is the subject of another charming legend, which tells that the Czechs were once ruled by a woman called Libuše, a pagan prophetess and sooth-sayer. Female rule, however, found no favour with the men who demanded a strong hand and the sober judgment of an energetic prince. Libuše told them that a suitable candidate was living in the North Bohemian village of Stadice. He was a ploughman by the name of Přemysl. He married Libuše and became the first Czech prince and founder of the dynasty that ruled the Czech state up to 1306. The new state needed a political and governing centre, and so with her prophetic gifts, Libuše went into a trance and identified a suitable place, which was a rocky, wooded ridge shaped like a dolphin above the Vltava. Přemysl and Libuše sent their people up to the hill, where in line with the prophecy they found a man carving a wooden threshold. There they founded a castle on the rocky ridge, and since threshold in Czech is *práh,* they called the new castle *Praha,* a name gradually extended to the settlement that grew up under the castle.

The core of the original legend, in which Libuše does not yet have a name (and appears just as a soothsayer), but which includes Přemysl and Praha, can be dated back through written evidence to the end of the 10th century, but it has almost certainly been handed down by word of mouth before. One persuasive modern scientific approach is to see the legend as a variant of a basic myth developed to explain the birth of the state. Libuše represents the period of the mother- or virgin goddess, identified with sexuality and nature, while Přemys (as his very name suggests since *přemýšlející* means *thinking* in Czech) is the type of culture hero who brings progress, in this case the state as a form of civilised society. The Czechs are thus taking their first steps away from barbarism. The establishment of a central castle or stronghold, the equivalent of the cities of antiquity that were missing in Early Medieval Bohemia and Moravia, is another step on the path. Its culmination would be the acceptance of Christianity, with which the Bohemian state more or less caught up with the more advanced regions of Europe. Or at least this is how modern scholars interpret the meaning of the medieval legends.

From the book
"Great Stories in Czech History"
by Petr Čorne
Prepared by Tony Jandáče

Photo on back page:
Prague in winter

